The KAZHAKOOTTAM CADET

1965

K.M.N

Sainik School ANNUAL

The Kazhakootam Cadet

Vol IV — March — 1966

Principal
Lt Col BK Somaiah
Registrar
Major NV Deshpande
Headmaster
Sqn Ldr Babu Lal
Medical Officer
Surg Cdr GEJ Burby IN (Retd)
Teaching Staff
Mr K Madhavan Nair, M Sc.
,, A George Joseph, MA.
,, A Samuel Raj, MA (Hist), MA (Econ), MA (Pol), BT.
,, N Balakrishnan Nair, M Sc.
,, MS Ananda Rao, M Sc, BT.
,, GD Tekale, MA (San), MA (Pol).
,, BC Pande, MA, BT.
,, P Purushothaman, MA (Hist), MA (Pol), BT, Dip T (Eng).
,, CV Sankaranarayanan B Sc, BT.
,, CK Chandrasekharan Nair, MA (Mal), MA (Hindi), B Ed.
,, KK Muthanna, MA, BT.
,, NG Thomas, MA, B Ed.
,, MB Vitekar, MA, B Ed.
,, J Sankaranarayana Iyer, MA, B Ed. Dip T (Eng).
,, PK Varghese, MA, B Ed.
,, K Vasudevan, B Sc, B Ed.
,, MS Anantha Ramu, MA, M Ed.
,, R Sathyanarayana, MA, B Ed.
,, GAN Smith, BA, (Oxon), GVSO
,, PL Pendred, BA. (Cantab) GVSO
Art Master
Mr K Bhaskara Rao, Dip in painting
Librarian
Mr BV Peter, BA, Dip Lib.
P. T. Instructors
UK Rajendran, B Sc, DPE.
R Gopinathan Pillai
Matrons
Mrs Jessie John
Mrs Sarojini Sreedharan, BA. Dip in Social service
Mrs K Williams, RN RM.
Quarter Master
Sub. Krishnan Nair (Retd)
Catering Assistant
Mr N N Pillai
Head Clerk
Jem M K Sankar (Retd)

Contents

Editorial	1
Sainik Schools	2
To the Distant Stars	5
The Nightmare Inn	6
The Second Adventure Course	7
Lal Bahadur Shastri	9
The French Foreign Legion	10
The place of Women in Indian Society	11
Adventures in the Modern Age	12
George Simon Ohm	13
Journey into Time	15
John F. Kennedy	16
To Laugh or Cry	17
Operation Haircut	18
A Wonderful View	19
The Pyramids of Egypt	20
Laser	21
Essay Writing	22
My Thoughts	23
The N. C. C. Wedding	24
The Lesson from the Tokyo Olympics	25
The Geiger Counter	26
Churchillians	27
A Camp in the valley of Gods	28
Annual Reports	31

There are separate sections for Malayalam, Hindi and Sanskrit

EDITORIAL BOARD

Master-in-charge	J. SANKARANARAYANA IYER
Members	K. MADHAVAN NAIR
	N.BALAKRISHNAN NAIR
	BC. PANDE
	P. PURUSHOTHAMAN
	CK. CHANDRASEKHARAN NAIR
	KK. MUTHANNA
	PIERS PENDRED
	K. BHASKARA RAO

The views expressed in the articles contained in this magazine do not necessarily represent those of the School Authorities.

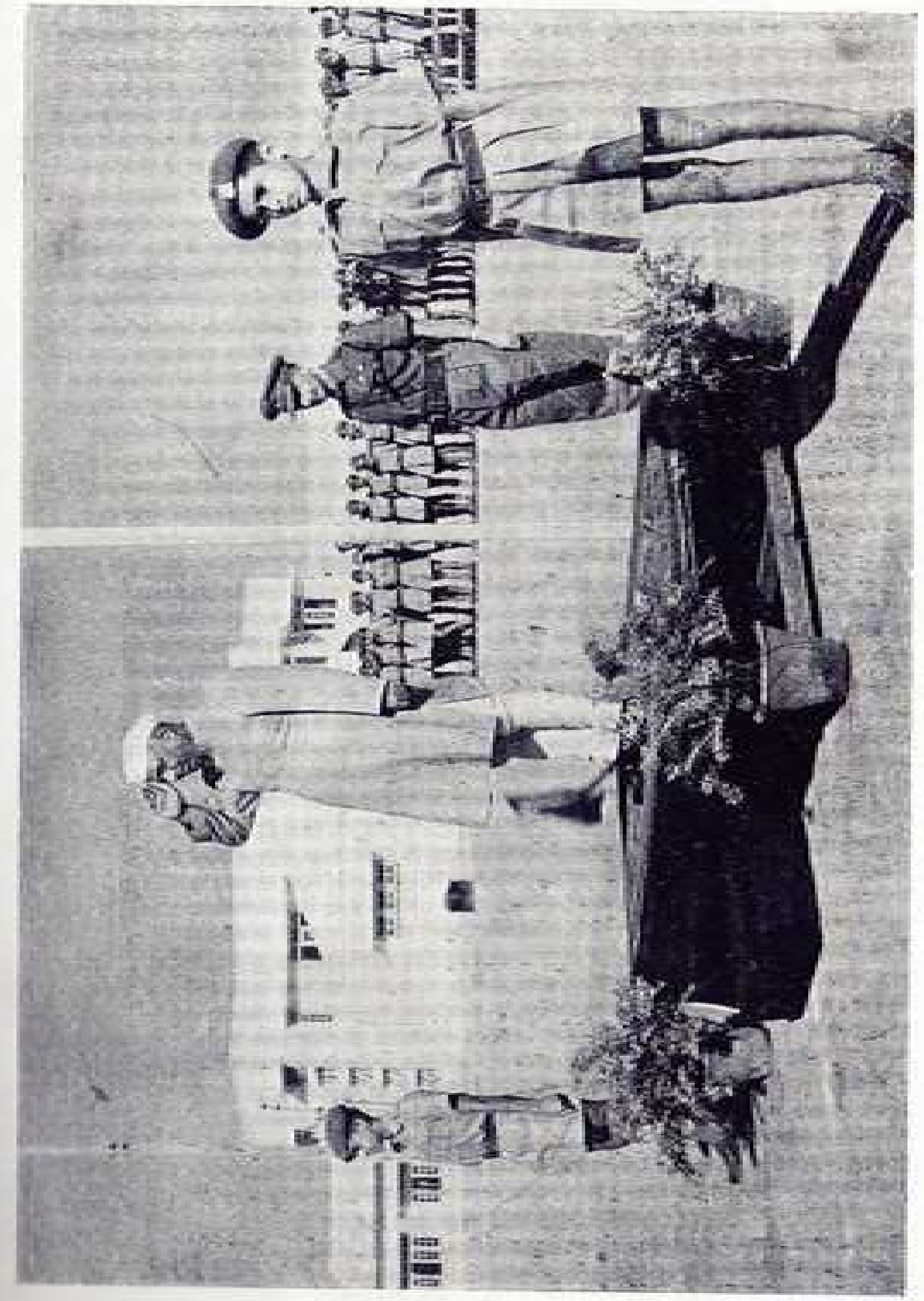

Sri. Y. B. Chavan, the Defence Minister taking the salute.

Farewell to Sqn. Ldr. Babulal, Headmaster and G. V. S. O. George Smith

EDITORIAL NOTE

This is the fourth Annual number of our School Magazine. The year under review has been an eventful one for several reasons. The School was shifted to its permanent location at Kazhakootam in August 1964 and the entire campus is now throbbing with life, breathing the air of self-confidence. For scenic beauty, there is nothing to compare in this part of the country and the School is indeed set in sylvan surroundings. The main building which will be ready for occupation in a couple of months commands a magnificent view with the Arabian Sea at some distance away from it.

No time was lost in settling down at the new place and all the eleven dormitories were furnished to scale and put to fullest use. The Laboratories, the Library and the Arts section received due attention and we are happy to say that the boys made good use of the facilities that came their way. With the limited play-grounds at their disposal, the boys enjoyed every minute of the time spent there and they seem to have grasped the significance of 'शरीरमाद्यं खलु धर्मसाधनम्'.

The cumulative effect of sustained efforts put in by all in the academic sphere finds adequate reflection in the performance of the first batch of students who took the ISC Examination in December 1965. Out of thirty students, four obtained First Division, Eleven were placed in the second and eight in third. We sincerely congratulate all these boys for their good work. It is also gratifying to note that nine boys have joined the N. D. A., during this year and to them also we extend our warm appreciation on their success. Further, one student left the School in August 1965 to join the Merchant Navy ship 'Dufferin' and he carries our good wishes wherever he goes.

The School strength swelled to 285 (it is now 387 in Feb. '66) and the response is bound to improve when the impact is felt all round. The authorised strength however stands at 525.

The Defence Minister, Shri. Y. B. CHAVAN paid a visit to this School in Feb. 1965 and it is fervently hoped that this and other sister institutions will prosper under his inspiring leadership.

We wish to place on record our deep felt appreciation of the good work put in by the Headmaster, Sqn. Ldr. Babu Lal, who has since retired from service and to Mr. G. A. N. Smith, a volunteer under the G. V. S. O. Scheme sponsored by the British Council.

In this illustrated magazine, what is noteworthy is the number of contributions received and recorded herein, which we hope you will read with pleasure and profit.

SAINIK SCHOOLS

Lt. Col. B. K. Somaiah

(Text of a talk broadcast from the All India Radio, Trivandrum.)

This talk is on Sainik Schools and what these Schools aim to achieve. These Schools are residential Schools for boys providing a public school education with a military bias. Parents whose boys study in these Schools, are familiar with the aim of the Sainik Schools. The aim is clearly given in the School Prospectus supplied to them. The aim is to prepare boys academically and physically for entry into the National Defence Academy or other walks of life. Character, team spirit, dedication to purpose and a patriotic outlook and the desire to serve the country with efficiency are the qualities sought to be promoted by the Sainik Schools. The task of preparing the boys academically and physically for entry into the National Defence Academy is relatively an easy one. The School syllabi taught by well qualified and experienced teaching staff can easily look after this task, but the task of infusing in a boy, a good character, team spirit, dedication to purpose, a patritoic out-look and the desire to serve the country with efficiency is not an easy one. This aspect requires a great deal of careful thought, constant watchfulness and timely guidance. The training of the boys in these good and positive qualities devolves on the Teaching Staff of these Schools an onerous responsibility.

Today, the centre of education is the child. Education has to enable the child to develop his personality to adjust himself in the society. In order to do so, one should know what the child is capable of, what forms of behaviour he has biologically inherited and what his innate nature is. Only then it is possible to find out the possible modifications that can be made in his innate nature and then it is easy to know how best this could be brought about. Having clearly in mind the qualities to be promoted in a boy, the teacher has to find ways and means to reach that goal.

To run the affairs of our country, we require men of sound character. Children of today are the citizens of tomorrow. Life itself is an education and life in a residential School like Sainik School is the important education that a child receives; for the education takes place not only in class-rooms, but also through the life a student leads in this School day and night. Since modern education is concerned with the all round development of the student, every care is taken to plan his life in the residential School in such a manner that the routine planned is conducive to the development of a sound character and other positive qualities. Character is forged on the anvil of action. Character building is a project in which every teacher and every activity of the School programme has to participate intelligently. The way in which every boy performs his various responsibilities and tasks in the class rooms, Dormitory and School leaves an indelible impression on him. It is quite possible to organise the class, Dormitory and School activities in such a way as to

ensure that the boys do carry out their responsibilities and every task they undertake with efficiency, integrity, discipline, co-operation and good temper. The corporate life in the Dormitory trains a student to adjust himself to the community life outside the School when he grows up. The members of the Dormitory are treated as equals. Further, the common School uniform makes no distinction between the rich and the poor. This equality in treatment fosters that right spirit to treat their neighbours as equals when they grow up. The life led in the Dormitory is in conformity with the generally accepted rules of behaviour within the student community. Once the boy has learnt to adjust himself to this community life, he will grow up to be a law abiding citizen. The values of integrity and dignity of labour are constantly stressed in the Dormitory life. Any devitions from the accepted norms is immediately discouraged. Once the seeds of integrity are sown in the young minds, it will certainly bear fruit when they grow up and in turn they will become true and worthy citizens of our Motherland.

In the Dormitory and School life, great emphasis is placed upon the maintenance of discipline by the boys themselves, which is one of the chief ingredients in shaping their character. Discipline is not enforced through fear of punishment; it is enforced through democratic approach to the problem. The students themselves choose their appointment holders like House Captains and Prefects through elections. These House Captains and Prefects ensure that proper codes of conduct are observed by all the boys in the class rooms, Dormitories and on the playing fields.

For the development of valuable attitudes and qualities, participations in extra curricular activities play an important role. Activities like debates, dramas, literary activities like writing of essays and preparation of Class Digests, manual activities like crafts and gardening, release creative talents and social aptitude of the boys. These activities are planned in such a way that the qualities of character and mind which we hope to inculcate in the students are reflected in everything the students do; such as the essays they write, the speeches they make in debates and in the Assembly Hall, the painting they paint in the Art Classes, the maps they draw and the social activities they organise. The students are encouraged to stand on their own feet in every way and develop these activities through their own initiative. At the same time the teachers are at hand to help and guide them so that their educative possibilities are fully exploited.

Coming to the team-spirit every effort is made to develop this quality among the boys. Team spirit is the fruit of co-operation. This co-operation must be inspired by the feeling that life is not centred around an individual but is centred around the larger community or society. This goal of team spirit is achieved through organised team games, quiz programmes and various inter-Dormitory competitions. Each member of the class and Dormitory strives his best to ensure that his class or Dormitory comes at the top in competitions. Further, the organised games help to inculcate in the participants a sense of sportsmanship and implicit obedience to the referee's decisions in addition to the sense of team spirit.

As regards the quality of dedication to purpose, it is the duty of the teaching staff to ensure that the students in the Sainik School get a sound education. To achieve this end the students must be guided to dedicate themselves to their day to day studies. Having dedicated himself to studies, a student can easily transfer this sense of dedication to whatever tasks he is given. When the boy grows up, this quality of dedication will become part of his innate nature and will be ready to dedicate himself to the Nation. By quoting and illustrating many good examples from history and biographies, the boys can be taught that great achievements and accomplishments in this world were possible by great men by dedicating themselves unselfishly to their causes in the face of insurmountable difficulties.

Among all the positive qualities which we strive to inculcate in the Sainik Schools, the generation of patriotism in the young boys is the most important one. Our struggle for day to day existence is so acute that this most important aspect is easily lost sight of. To enthuse the boys in the spirit of patriotism, all the Teaching Staff must ensure that in their talks whether in the classes or Assembly Hall, they should explain to the boys the glorious heritage of our country and the great sacrifices made by our National leaders to win our independence from foreign rule. While teaching Indian History, Masters teaching History, get excellent chances to sow in the young minds the seeds of patriotism. The birth anniversaries of our National leaders are the stimulants which have been fully exploited to enthuse the patriotic spirit. The Music and Dramatic clubs also play their part in teaching these positive qualities. Singing of patriotic songs, and staging of patriotic plays and playlets are fully encouraged to develop patriotism in the minds of the young boys.

The desire to serve the country is a natural corollary of the sense of patriotism. Service to the country does not mean that it has to be only through the Armed Forces. This service could be rendered even through the humblest of tasks performed. To achieve this, every boy in the Sainik School is taught to do his task with maximum efficiency. A student brought up under such conditions will certainly carry out his responsibilities whether in the School or in the outer world later on, with the maximum efficiency. Having been already fixed with a high sense of patriotism he will certainly serve our Mother-land with maximum efficiency.

Thus the activities and thoughts of the boys are directed towards the goal of achieving the excellent aims and objectives of Sainik Schools in our country. I fully hope that the aim which we have been striving hard to achieve, will bear excellent fruits in years to come and it will add its share to make our India a noteworthy country in the world.

The Outgoing Seniors of Class XI (1965)

The Football Teams

The Cricket Team

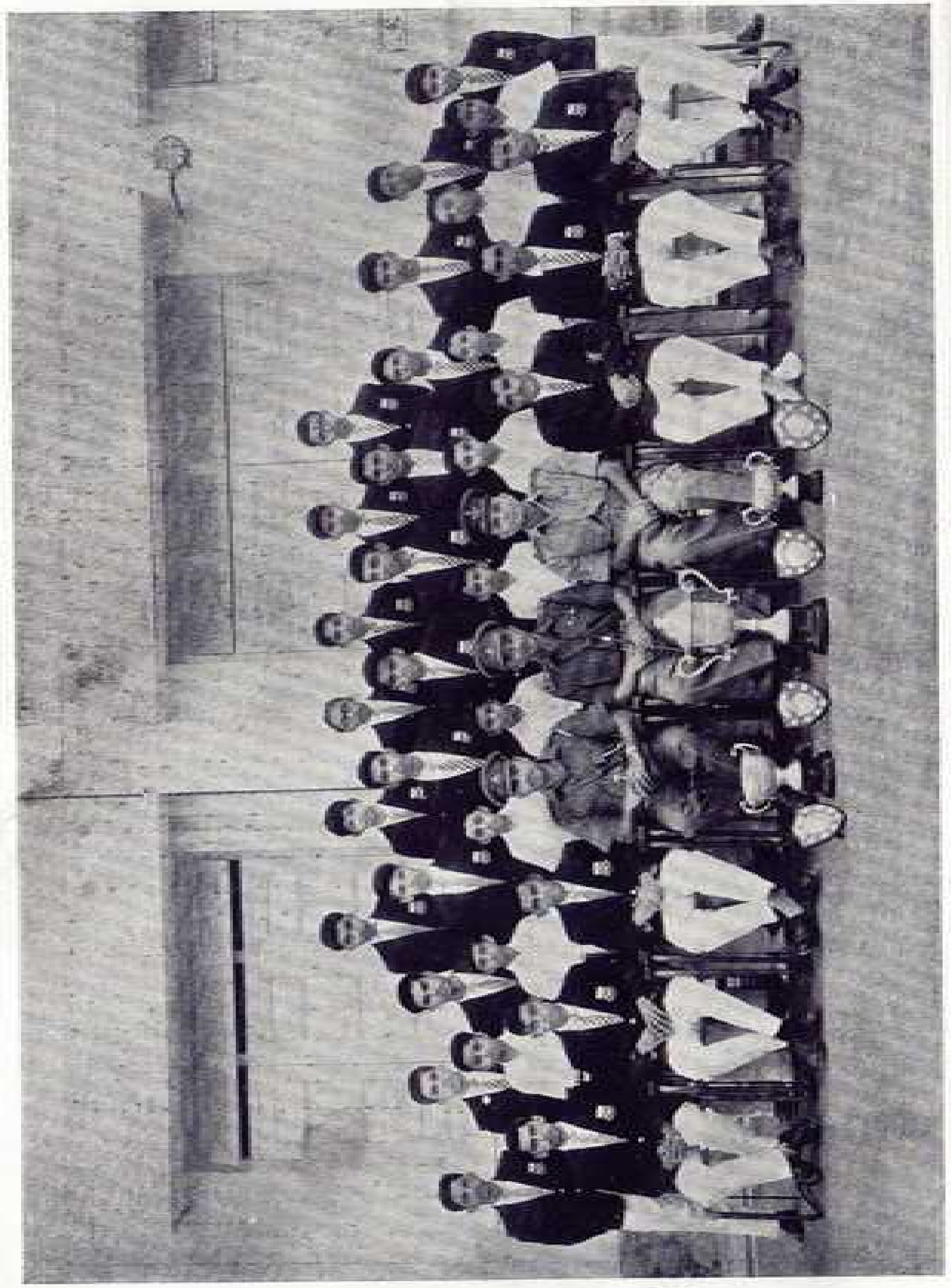

TO THE DISTANT STARS

M. S. Ananda Rao

Let us ascend
To the boundless blue skies
Having opened our hearts in affection
Shutting the naked-eye consolation.

Soar, soar——
Aloft to the endless height
The spreading clouds in starlight bright——
With a mind noble
Toil and trouble——
Gazing at the distant stars
That revolve in patient silence.

Ascend and revel
Like the fresh spring from the chasm below
The Eternal Beauty of the distant stars.

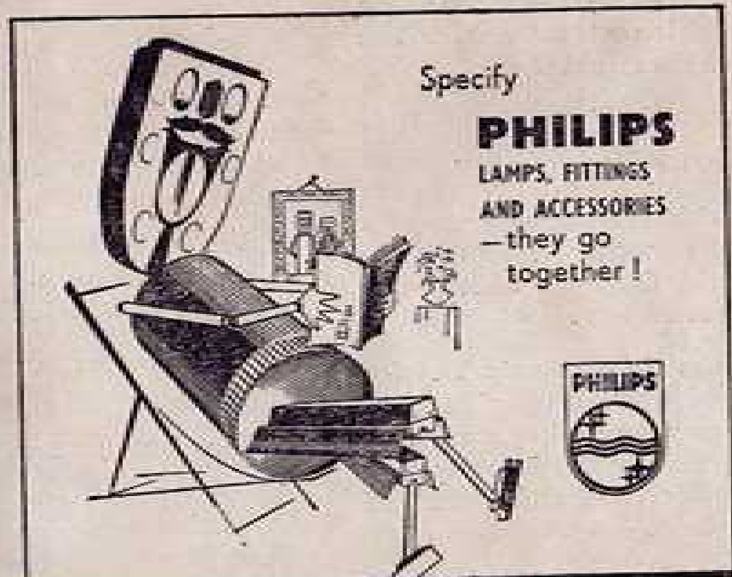

PHILIPS AUTHORISED LIGHT DEALER

THE ROYAL ELECTRIC STORES,
ENGINEERING CONTRACTORS,
PALNI - MADURAI DIST.

THE NIGHTMARE INN

Anthony P. Tharakan, Class 10.

"You are sure about it, aren't you?" asked Joe, the salesman.

"Now look here my dear fellow, it's like asking me whether I know my own home."

"Thanks," returned Joe. He had doubted the stranger's word. He didn't know why. As he turned the corner, he thought over that tiring day. It had been a lucky one. He had sold so many pots and pans and —— he couldn't remember what else. He counted his money.

"Not bad," he thought, "but what I need is a good night's sleep." He found that the inn was quite near. The stranger had been right after all.

"Any vacancies?"

"Just one. The top storey."

Joe put his few belongings on the table. There was only one light in the room. A quick dinner, a short prayer and Joe was fast asleep.

The hours ticked slowly by. Joe was awakened by the clock of the local church striking the birth of a new day. It would be another tiresome day, but he had another good eight hours of sleep left and sleep he would.

Joe was dozing off, when he heard a strange scratching sound. It stopped. It began again. A curious scratching sound. It became unbearable. Rolling over, he switched on the light. He was surprised by what he saw. In front of the huge mirror, sitting on a stool, was a lady who was combing her immensely long hair. Her hair was full of knots and when she tried to undo them, there came that irritating, unbearable scratching sound.

The lady was not in the least concerned about the light or Joe. She continued to comb her hair. She couldn't undo an especially difficult knot. To Joe's horror, she took her head clean off her shoulders and calmly untied it.

Joe screamed. He turned deadly pale. He rushed out of the room. When he reached the ground floor, he found four bald men, drinking, smoking and playing cards.

"A ghost," he shouted, "a ghost, a she-ghost! She took her head clean off her neck and brushed her hair."

The four men groaned at the inconvenience of the interruption.

"What is so great in that?" asked one.

"Er......was it like this?" asked another. Whereupon all the men with perfect timing took off their heads and placed them in a neat row on the table.

THE SECOND ADVENTURE COURSE

Girija Shanker, Class 10.

Three boys were selected from our school to attend the second adventure course to be held in Darjeeling by the Himalayan Mountaineering Institute. I was one among the three selected.

Our school closed on the 13th of December. All the juniors went home and the seniors went for the annual N. C. C. camp. We three alone remained in the school. We spent our time talking, trekking and sleeping. Impatience crept into our hearts. We were anxiously waiting for the 22nd of December; the day we were to leave Trivandrum.

At last the day came. We left Trivandrum and reached Madras on the 23rd. We left Madras the same day by the Howrah Mail. This was our first journey in that direction. Up to Calcutta the weather was fine but after that it became cloudy. We had to face many problems in catching the correct trains. We had also to see that we were not pushed out of the trains on to the rails. We considered this as part of our adventure and reached Darjeeling on the afternoon of the 27th.

We could see the Kanchenjunga. It was just like a picture. We could not imagine it to be real. It was so beautiful that words cannot bring out even half of its beauty.

We drove up to the Institute. I thought that we were to stay in tents in that cold region, but I was to see that it was a modern, well furnished institute, with all the facilities.

Fifty students from all parts of India took part in the course. Thirty of them were from various Sainik Schools and the others were from colleges. The fifty of us were equally divided into five patrols; each with its instructor, leader and quartermaster. We never had a leader or a quartermaster permanently, but elected our own each week. This only goes to show that the voice of democracy was loud, even in the mountains.

The instructors came to each patrol by rotation. The course was tough. We had to get up at five-thirty in the morning, when the temperature was seldom above five degrees centigrade. The unhappiest event of the day was to pour cold water over a body which had just emerged from its four layer blanket coating. Anyhow, it was compulsory. After the bath, we had P. T. Our feet were numb and our whole bodies had no sensation. We changed into our daily apparel after PT. We had our breakfast and then we assembled where, every day, a subject for thought was read out. Then we had lectures on map reading, mountain manners, and first aid. These were extremely interesting. Sometimes we were taught rock climbing.

In the afternoons we were taught cooking, project work and social service. In project work we used to go to the local houses and help the people to sweep their homes and to pour water on their gardens. Occasionally we fixed up fences for them. This was the first time in our lives that we had helped the poor people. I am sure that this sort of training, though it was only for a very short period, helped all of us to

remove that little speck of 'below dignity'.

In the evenings we were allowed to go out to the town. The town of Darjeeling is very beautiful. At about four-thirty, we used to see the mountains red in colour. We wondered why the houses were lit up so early. We were mistaken. It was not the electric lights that were illuminating the houses, but the rays of the setting sun.

We had our dinner at about eight. Since all our instructors were from the armed forces, we had to endure all the British formalities during dinner. We used to sail happily to the world of sleep soon after the meal.

Of the twentyone days training, ten were spent on trekking. Our outdoor activities were divided into four expeditions. The first one was to 'Tiger Hill', 9,300 feet above sea level and nine miles from the Institute. The second one was to 'Singla', 13,000 feet and twenty-one miles from the Institute; the third to 'Solo', three miles from our base.

Though we did not conquer any peaks, we conquered many other things. These treks were really difficult. We had to carry our own tents, sleeping bags, air mattresses and rations in the rucksacks, which weighed nearly fifty pounds each.

Everyone was provided with a map and a compass. Before we left on the various expeditions, we were fully briefed. We formed groups before we left. Sometimes the ascent was so difficult that we had to take a rest after every twenty or twenty-five steps. Different groups reached the destination along different routes. Sometimes we had to ask the local people the way. They were simple minded people, but were very eager to answer our questions. The language was a problem but this was overcome with the help of our interpreters.

During the expeditions we learnt a great deal about the lives of the common people in the suburbs of Darjeeling. We studied the weather, vegetation and the surroundings. We also learnt how to help each other. I am sure these adventure courses improve the young generation in all aspects.

The graduation ceremony was held on the 17th of January. Each of us was awarded the adventure course badge, which is seldom presented. Such experiences are rare and one should not miss them when one gets the chance.

LAL BAHADUR SHASTRI

V. S. Gulia, Class 9.

The leader was small,
The leader was fearless,
The leader was loved,
The leader was valiant,
Once there was a leader.

The leader was a hero of war,
The leader was a hero of peace,
The leader ruled only eighteen months,
The leader built us a powerful country,
Once there was a leader.

The little great leader is gone,
His death was a catastrophe to India,
He won the hearts of the people,
His name will shine in the history of India,
Once there was a leader.

The leader attained supreme success,
The leader's success was a tale of predominance,
The leader fulfilled his mission at Tashkent,
The leader's last week was at Tashkent,
Once there was a leader.

THE FRENCH FOREIGN LEGION

B. Ranjoo Somaiah, Class 10.

Most of us know the French Foreign Legion only from story books or cinemas. They give us the impression of brave and tough men going about doing daring deeds. The Legion was formed in 1831 in France, from foreign regiments stationed there under the French flag. Except for its officers, the legion is not French at all. The privates and non-commissioned officers come from fifty-two different countries. They are usually runaways and failures in life. But on the battle field they do not run away.

At a recruiting centre in France, the new Legionnaire signs up for a five year service. The authorities are not interested in the recruit's real name or his past life. They only want brave and willing men. From the recruiting centre, the recruit is sent to the Legion's headquarters in North Africa at Sidi-bel-Abbes. This place is extremely hot in summer and here the recruit is taught to obey without questioning. He is kept busy from five a.m. till six p.m. with a two hour break for lunch and rest.

Discipline in the Legion is stricter than in the regular army. Punishment is also severe but there are no cruel punishments like beating. After working hours, life at Sidi-bel-Abbes is enjoyable. There are free cinemas, swimming pools, games rooms and reading rooms.

The Legion is always sent on assignments where a tough fighting job has to be done. They fight for neither home nor country - for they have neither - but fight they do! They have adopted a motto of "no surrender"-and to avoid being tortured at the hands of the enemy, the Legionnaires are told to keep the last cartridge for themselves.

Today the French Foreign Legion numbers between 30,000 and 35,000 men. Nearly half of them are German and they are so faithful to the Legion that they are prepared to fight even against the country from which they migrated to join the Legion.

THE PLACE OF WOMEN IN INDIAN SOCIETY

Shyam Sunder, Class 10.

In olden days women held eminent positions both in the home and in society. A wife was her husband's companion in every aspect. She took an active part in fighting and also in the learning of statecraft. The status of women slowly sank with the coming of the muslims who introduced the wearing of 'purdah' which led most of them to the background of society, except a few like Mira Bai, Rani Padmini and others.

Manu, the codifier of law, is considered to be the enemy of women. He is criticised for many of his statements made against women. One of them was as follows; "In childhood a woman must live under her father's protection, in youth under her husband and in old age under her son. She does not deserve to be independent." This is based upon the fact that women, being the weaker sex, cannot protect themselves.

Raja Ram Mohan Roy, the great social worker of India, brought new light. The old customs changed and English education was imparted to women also. This changed the outlook of women completely.

The women of modern India played a heroic part in the struggle for freedom. They also had to go to prison and suffer severe punishment. Among them were the wives of famous heroes, such as Kasturba Gandhi and Sarojini Naidu. Dr. Sushila Nayyar, who now holds a respectable position, was one among them. Other women members who now hold coveted positions are Mrs. Sucheta Kripalani and Mrs. Indira Gandhi.

The women of ancient India, like the great majority today, bore the burden of the household work. They rose early and went to bed late. Most of their time was spent in looking after the house. The wife cooked the food herself and served her husband. She joined in the religious ceremonies with her husband, for no husband could perform a sacrifice without her. In the Ramayana, we have the pathetic story of exiled Sita whose golden image was put by the side of Rama when he offered a sacrifice.

There was a time when women were supposed to be confined to the four walls of the house, where they had to content themselves with cooking, running the house, bearing and rearing the children. They were generally not allowed to have any education in society. In the world of today all this has been changed. Women are no longer the ornament of the 'household, nor a drudge in the kitchen. 'Purdah' has been thrown to the winds and women now move freely in society. They receive every type of education and earn their own living. In short, they claim equality with men in every sphere of life.

ADVENTURES IN THE MODERN AGE

V. Rajaram, Class 9.

Adventure can be defined as a means of having pleasure by getting involved in the clutches of criminals and in the end winning over them. Adventure has so far proved to be a most interesting way of enjoying oneself. But one has to risk one's life for it. Sometimes one may be fighting against adversaries who may be prepared to do anything to gain their ends.

Often it is a man of immense wealth and fortune that adventure picks out as its victim. A poor man has no fear of adventure for he has nothing to lose. But often the poor man is the criminal. Sometimes he takes the part of the saviour and hero of the whole game. Adventure is necessary to win self-confidence and a sense of achievement. Children usually get involved in adventures because they are venturesome and adventurous.

Sometimes adventure teaches us a lesson. A moment of adventure might sometimes teach us much more than what we learn in text books, for in one case inability to put theory into practice might prove deadly while in the other case we cram up certain facts and figures of achievement in life. Winning over one's adversaries is a means of enjoying life. A man who is not adventurous is said to be deprived of a great quality, the fighting spirit.

Usually aged men tend not to be adventurous. It does not matter much for them because their time for adventure has passed. Their remaining days must be spent like those of an ascetic. It is young men and children who must be adventurous.

Adventure to a modern man is not something which deals with criminals but a trip in a space ship to the vast expanse of what they call space, or a diving expedition to the wonders of the ocean. This is the present trend.

There is a possibility of liberals getting involved in adventure more than conservatives, for while experimenting on something new, they are surrounded by a mystery, which may take them on a wild goose chase half a world away. The conservatives and the reactionaries remain as they are.

There are different kinds of adventure. To a scientist, adventure is work involving experimentation with substances that have not been heard of before. To a sea diver, adventure may mean a trip down into the unknown depths in the face of many dangers to explore the vast submarine world. This is how adventure varies according to the occupation of an individual. To a modern man, however, adventure means a trip to a distant planet. In fact the majority of the modern adventure story writers like John Wyndham, Ray Bradbury, Eric Frank Russel and Fred Hoyle have a tendency to write more and more stories about the days when man will conquer the planets, for they know and sense a change in the minds of the people. Man is progressing day by day on account of his adventurous spirit.

Every day a new drug or theory is evolved that joins the ranks of the ones made before it. Adventurous man is now trying to walk in space, risking his life by leaving it at the mercy of the various meteorites that traverse space. Meanwhile other people are experimenting on how to build floating cities or how to grow crops in the air. These methods, once discovered, will remain for a long time to come. But at the same time, man is also inventing weapons that will ultimately bring about his extinction from this earth.

After all these considerations we should come to the conclusion that adventure is good only to a certain limit. Beyond that limit, it brings about the destruction of the most adventurous animal on this earth; man. But still adventure will not, and shall not cease from the earth until man becomes extinct along with it.

GEORGE SIMON OHM

N. Chandrasekharan, Class 11.

The famous hero of electricity, George Simon Ohm, was born at Erlangen in Germany in the year 1789. His father was very interested in his son's education and as a result young Simon had the opportunity of going to school. He even had a three terms' course at the University of Erlangen on account of the earnest efforts of his father. Owing to lack of money, Simon went to nearby Switzerland and earned money by private teaching. He returned and finished his course and passed in the University examination.

Young Simon was ambitious. His aim in life was to become a Professor in a University. But the poor condition of his family indicated that after all it might not be possible. As a first step towards achieving his aim, Simon accepted the job of a teacher in an ordinary school. Germany was then facing a great danger — poverty, resulting from Napoleon's invasion. Ohm's school was closed and he returned to his home town. He helped his father, who by that time had become too old for his job. He mastered the handling of the tools and the making of equipment. This helped Simon later in his research because he had to manufacture his own apparatus. One might think that, at this stage, his hope of being a professor would have vanished and that he would have led an ordinary life and died unnoticed. In Thomas Gray's words, he might have become "the gem of purest ray hidden in the dark ocean caves, or the unnoticed desert blossom." But his inquisitive mind never kept quiet.

His mathematical essay written in a room without a fire attracted much attention. He was even appointed

teacher of physics and mathematics at the Jesuit High School in Cologne. But he was not satisfied. He did research in physics during his spare time. In 1826, the famous law known as 'Ohm's Law' was published.

This law had different reactions on different people. Some thought that he was not normal. The Minister of Education even declared that Ohm was unworthy of teaching science. What must Ohm have felt at this declaration? His hopes of achieving glory ended. He resigned his post and went on giving private coaching to boys. Yet we should be proud that he did not resign from the field of science. For the next six years his life was miserable.

But the law was slowly being accepted by wise men. Ohm's law was accepted more by people of foreign countries than by the people of Germany. Sir Charles Wheatstone, the inventor of the Wheatstone Bridge, himself was one who appreciated Ohm's theory. He found great importance in the law and made efforts to signify its importance to all people.

Thus Ohm was again becoming popular. In 1833, seven years after the publication of the law, Ohm was given a post at the Nuremburg Polytechnic School. The Royal Society awarded him the Copley Medal in 1841 in recognition of his great services to the field of Physics. Thus Ohm's law was legally accepted. In 1849, when Ohm was sixty years old, his ambition materialised.

He received his appointment as Professor of Munich University. After sixty years of hard work, Ohm was at last at his goal. The discouragement he received might have made him flee from his country but he kept up his courage. He is a fine example of a man achieving glory after all his hard work. Today in the world, Ohm's law is famous. Science has given him the greatest reward; the resistance of a conductor is measured in Ohms.

JOURNEY INTO TIME

George Anthony Tharakan, Class 10.

Just one look at it took my breath away. It was the Professor's time machine. Professor Xoyng was one of those people who never left an idea without experimenting with it. This idea came to him one day after reading a book. The book was all about another professor who had made a time machine and travelled back into time.

I was invited to his house one day for dinner. After dinner, the Professor told me about his latest invention and how he planned to go back into time. I wished him the best of luck and told him that it was my earnest desire to see him back alive. But he had not finishe yet. He took me to his laboratory and there, to my surprise I saw the old motorcycle on which the Professor and his wife had travelled for their honeymoon. Only the seat and the horn were remaining. All the other parts had been removed. He told me next that I was to be used as a guinea pig on his time machine and before I could make any sort of protest, I felt the barrel of a gun in my back. "Now," he said, "you will become famous if this trip succeeds and it is bound to if you do as I tell you." The next few hours were spent in briefing and instructions.

"Now," he said at last, "We will have our lunch and after that you will be off on your historic trip." I was given some rice and a big pappadam. Then he gave me a dinner packet which I put into my pocket. The dinner packet consisted of some chappaties. "Now," he said for the last time, "you get on this and don't forget to use your imagination. That is the most important thing." I was strapped to the instrument and one, press of the horn I was off.

The next few moments were difficult. I could see the years passing by. I was going faster and faster. Suddenly I came to a dead stop. I was in the year 1500 BC.

I climbed out of the machine and looked at the things around me. Everything seemed very strange. I hid my machine inside a bush and went out exploring. I had been walking for about an hour when I was suddenly stopped by a shrill cry. "Spy!" In a moment I was surrounded by about fifty odd looking men. They caught me and tied me up. I was then taken to the Chief, who could speak English. I learned that they were the Uluz tribe. Then, as some history returned to my mind, I knew that this tribe had long been extinct. I would be famous on my return after all.

I was released when they found that I was not a spy. I taught the people how to make fire. (This was how they later became extinct. They were all burned alive the next day when their Chief accidentally started a forest fire.)

I then decided to have my dinner. I put my hand into my pocket. To my surprise, instead of the paper with which I had covered the packet, I found some wood. The chappaties were changed into wheat grains. I went without my dinner. I gave the grains to the chief and told him to cultivate wheat.

It was getting dark and I said that I had to return home, much to the disappointment of the tribe. I took a few things which would convince the outside world of my achievement. The machine started again and I was off and suddenly woke up. The Professor was near me. "What have you seen?" he asked me eagerly. I told him that I had seen the Ulus tribe. I searched my pockets for the things which the chief had given me and to my amazement they were gone.

Now I am my ordinary self again, not the great person the Professor had told me I would be. The time machine was spoilt because on my return I crashed into the Professor's house. Now, whenever I tell anyone that I have been back into time, they tell me that I have been dreaming. They may, of course, be speaking the truth.

JOHN F. KENNEDY

R. Krishna Kumar, Class 9.

John F. Kennedy was the thirty-fifth President of the United States. He was born on the 29th of May, 1917. His father, Joseph Patrick Kennedy, was a banker, an estate owner and the Ambassador to Great Britain. Kennedy was educated in Boston private schools and at Harvard University. He worked for his father at the United States Embassy in London.

Kennedy was not selected for the army during the outbreak of the Second World War because of a back injury, but in 1941 he was selected as a junior lieutenant in the Navy. He was decorated for his heroic action of rescuing a crew member when his patrol boat was sunk by a Japanese destroyer.

In 1946 he won a seat to the House of Representatives. In 1952 he was elected to the Senate, defeating Henry Cabot Lodge, Junior. He underwent two spinal operations in 1954 and 1955. During this period he wrote a book "Profiles in Courage", which won him the Pulitzer Prize in 1957. In 1958 he won his seat in the Senate with an over whelming majority. In 1960 he became President; the first of the Roman Catholic faith and the youngest in the history of the United States.

John F. Kennedy was an outstanding figure in winning peace. He was one of the most famous politicians of this age. But his lifetime was short. In November 1963, he was assassinated in the town of Dallas, Texas. His death represented a loss, not only to the Americans, but also to the whole of humanity.

TO LAUGH OR CRY

Ashok V., Class 6.

Rat - - tat - - tat.

Somewhere in the darkness barks a machine gun. Snow flakes fall and spread as they have been doing for a hundred years. Biting cold pierces the skin like a thousand pins. Blood solidifies; even the brain freezes. Eyes are cast deep into the darkness.

This is Ladakh, which sleeps in the foothills of the lofty Himalayas, covered in a thick blanket of snow. This is where we stand fighting for mother India. We are proud to be soldiers. I am standing here as a sentry. Beside me are the sleeping bunkers and around me is the snowy waste. This is the Himalayan night, icy cold. My rifle is loaded. I stand like a frozen statue wondering and peering deep into the darkness around me.

Snow, snow everywhere! Over there is a path of bushes neatly covered with snow. There is beauty in this scenery, but there is treachery in it also. A band of yellow monkeys may appear suddenly from any where in this loneliness. The deafening rattle of a machine gun may arise from anywhere in the darkness.

I am on the look out for the slightest movement of the treacherous enemy. Such is the life here. At any moment a whistling bullet may take me to high heaven, but I will fight until my last moment if necessary. Even while dying I shall kick the enemy if he comes near me, for I am a soldier.

Rat - - tat - - tat. Somewhere in the darkness barks a machine gun.

My thoughts are broken. I look around. The mountain is as still and as cold as death. My thoughts go back to a green country side near the Arabian Sea. There is a family waiting for me there; an aged father, a mother, an eager wife and two little boys. How wonderful it would be to be with them! I smile. Rat - - tat - - tat. Again the machine gun barks. I grow alert. Clasping my gun I gaze into the darkness.

The Ladakh night air is as cool and still as ever. I look keenly over the white snow into the darkness I see a dim figure moving towards me. I watch keenly. My rifle is safe in my hand. The dim figure advances slowly towards my position. I look and look, trying to make out the figure. It is a lady. I recognise her. It is Albert's wife, Joan.

She asks me, "Where is Albert?" I point out to her a dim mound a few yards away. She realises that Albert is dead and lies deep under the ground. She smiles and says, "I am glad that he died for our country." I say nothing but stare at her. She is now muttering to herself, "I shall no longer have to wander in search of him." I am wondering whether to laugh or to cry. Albert's wife died a couple of years ago. It was rumoured that he killed her while on leave. When he came back to the regiment, we moved to Ladakh.

Here, he tried to sell his country. He was secretly passing information to the enemy. His section commander saw him and shot him dead. We buried him quietly and placed a stone over his grave. His wife, the ghost, turns away thinking that he died for the country.

I do not know whether to laugh or to cry. I go on standing alert and steady. Everything is still, deadly quiet and very cold. I stand there thinking what a proud man I am for I am guarding my four hundred and fifty million countrymen in my own, small way.

OPERATION HAIRCUT

V. Rajaram, Class 9.

Please let me tell you about the tiresome job of having a haircut. When I say tiresome, I mean it. I don't mean that it's tiresome everywhere of course, for when we go to some of the big cities, we can drive right up to the hair dressing saloon, go inside and relax in an arm chair, while the barber does his part. That is an entirely different story. I am talking of the barber in our school.

We have our hair cut on holidays. On such a day we might have planned to go for a hike. It is then that our Housemaster comes and says that we must have our hair cut between ten and eleven in the morning. So all our hiking hopes are dashed to the ground. We now have to go and wait for an hour or so before the clock strikes ten o'clock.

Exactly at ten, along comes the barber with a bag containing all his tools. Now the torture starts. Each boy in his turn sits on the stool in front of the barber and gives his roll number. The boy is then covered with a white cloth which is far from white after many years of use. The cloth is said to be an apron.

The haircut lasts about ten minutes. During this time, a series of groans can be heard from the unfortunate boy and numerous "Oh!"s and "Ah!"s. These are because the instruments used by the barber are very old and occasionally give a sharp prick at the back of the head. The barber eventually finishes the haircut, and the victim comes out of the shop, pretending to be a wounded soldier and looking like a Tibetan Lama, for the back of his head will be almost bald.

A WONDERFUL VIEW

Alma Barby, Class 8.

The universe around us is filled with beautiful and picturesque scenery which nature has planted. Not a single human being can imitate nature. If they do, they are conscious of defeating her beauty. The most beautiful scenery which I have enjoyed is in our own school campus.

From the hill on which our new school building is situated, a beautiful scene spreads before our eyes. The hill slopes down in steps to a flat stretch of land, covered by vast areas of coconut palms and in between the sea and the hill are seen glittering pools of water and a few paddy fields. This stretch of green waving palms ends in the sea shore from where one sees the vast expanse of sea where many ships go sailing by.

In the evening, the sun goes down, casting a bright pink glow over the sea and the countryside. Birds fly over the fields to the tree tops for their night's rest. The whistle of the train and the sound of the buses and cars can be heard in the distance but one cannot see the train or the cars or the buses, as they are hidden by the thick green of the coconut trees. Soon it is dusk and we go on our way home having witnessed something beautiful.

The Eastern Hat Mfg. Co.

"SPECIALISTS IN HEADWEAR"

Chickpet Bangalore-2

Offers Quality Headwear for

ARMY, NAVY and AIR FORCE

Our Specialities:—

Officers' CAPS S. D. BARATHEA,

Two piece Woollen Berets, Single piece Woollen Berets,

Side Caps, Quilted Porkie Hats, etc.

WRITE TODAY FOR OUR LATEST CRAFTSMANSHIP

in

OFFICERS' PEAK CAPS "DELUXE" BARATHEA

THE PYRAMIDS OF EGYPT

Sonny K. Varkey, Class 10.

The history of Egypt is known from three thousand years before Christ. Egypt was ruled by a long line of kings called Pharoahs. The Pharoahs became very rich by levying heavy taxes. They built pyramids as their tombs.

The pyramids are situated in the middle of the Egyptian desert. This desert is very hot during the day time and very cold at night. There are very few people living near the pyramids. which are amongst the oldest structures in the whole world.

The pyramids contain the embalmed mummies of the old Pharoahs. The embalming was done by the priests at that time for a large sum of money. Some of the very rich people of Egypt also used to have their bodies embalmed if they could afford to pay the priests to do it. The bodies were embalmed so that they might not crumble to dust even after many years. The pyramids also contain plenty of gold and jewels. Slaves were locked inside the pyramids to serve their masters in Heaven.

The pyramids were built of sandstone. Huge blocks of stone were brought to build the pyramids. Slaves carried these blocks and were promised freedom after completing the enormous structures.

There were always grave robbers about, waiting their chance to raid the monuments. Most of the riches inside the pyramids have been stolen. Some of the mummies have been discovered. The tombs of the Pharoahs have now become the treasure of today's Egypt.

Phone No. 24

"A Heaven of Fashion"

THE KERALA SILK HOUSE

MAIN ROAD

KOTTIYAM, QUILON

LASER

V. Krishna Kumar, Class 10.

One of the most important scientific 'brainwaves' of this century came to an American scientist while he was sitting on a bench in Franklin Park, Washington, early one morning in 1951. He was Dr. Charles Towner, who was working on micro-waves.

Micro-waves make up one region or band of the electromagnetic spectrum. They are generated by special types of valves and are similar to radio waves but more complicated. Towner's micro-wave generator worked by exciting molecules of ammonia gas to the point where they spontaneously released micro-wave radiation.

Later scientists wanted a generator capable of emitting radiations in the region between the frequency of micro-waves and ultra-violet rays. In May 1960, in a laboratory in the Hughes Aircraft Company, Dr. Theodore Maiman first successfully demonstrated an amazing invention that emitted brief bursts of red light. This was coherent light, a type never found in nature. Coherent light has the same wave length for every wave. This light is called laser. Laser beams show very little tendency to diverge. They can be focused to a higher energy concentration than the source of radiation. The laser has the property of destruction which opens the way to industrial and military applications.

Present American military thought believes it possible to develop a powerful laser system which, when fired at a missile miles away, will either damage it or explode its warhead. Some materials which can behave as a laser are special glass, plastic, gases and liquids.

To the communications engineer these qualities suggest better television or speech signal communication. To the engineer, the laser suggests a way of melting and working metals and ceramics. The laser can be used for surgical purposes. The chemist sees the laser as a means of carrying out chemical reactions that will not proceed under other conditions. The physicist sees it as a light amplifier for exploring the far infra-red region of the electro magnetic spectrum. The metallurgist will use it to obtain a better understanding of the structure and composition of his alloy. The nuclear scientist thinks he can create enough heat to start thermo nuclear fission if he focuses a number of powerful lasers on a given spot. The space explorer will probably use laser beams to survey planets and to guide spacecraft. Its uses are innumerable and this brief survey has barely broken the surface of a deep reservoir of probable application of the laser beam.

ESSAY WRITING

P. Gopinath, Class 9.

Each class produces a magazine, called the Class Digest, once in every two months. It is compulsory for all boys to contribute at least one article. Once, when the time came to publish a Class Digest, the master asked me to be in charge of its preparation. I knew that if I did not present an article, the other boys would not contribute anything at all. So I sat down at my desk and started writing a poem. (Readers should know that I am not the least interested in poems.) I sat there thinking about the subject and was feeling very bored. Then, fortunately, I saw a newspaper lying on the ground, which had a verse in it. I copied out the verse and added a few lines of my own to it. I did not want anyone else to see the newspaper, so I threw it away.

By some strange coincidence, another boy in the class happened to come across the same newspaper. He too copied out the same poem. All the articles were collected and given to the master for correction. The next day, the master asked us how we had both written the same poem. We explained the story. Then he told us, "He who tries to imitate others is killing his own initiative. The aim of such a Digest as this is to reveal the hidden talent of you boys so as to produce an original and interesting magazine." We both expressed our regret, and he let us go.

The next day the master announced that it was no longer compulsory for the boys to contribute articles. He probably thought that it was better to kill a person than to make him write an essay or a poem.

I feel that a special talent is required for essay writing. It is too easy to say. "I can write an essay", but when you start writing, you encounter the problems. Still, there are some boys who can write good essays and will no doubt become great authors. So from now onwards, please do not try to write essays if you cannot write.

MY THOUGHTS

P. Balakrishnan. Class 7.

The thrilling songs that the jackdaw sung,
And the lonely woods that lay in the calm,
And the beautiful sky where stars did shine,
Twinkled in my joyful heart.

I gazed far across the horizon,
Far, far as my eyes could see,
And lo! I beheld a fearful sight;
A monster pouncing upon me.

Plucking a tree, I struck at him,
With all the force God had given me.
The monster groaned in terrible pain
And fell to the ground, lifeless and limp.

I rejoiced at this and raced back home,
Over hills and mountains, over rivers and streams,
And dreamt of my glorious victory,
Over the cowardly giant.

AMBHEY gives you every thing you need
AMBHEY products stand the best by wear & test
BUY all your requirements in Uniform Articles & Decorations

AT

AMBHEY MILITARY & POLICE STORES

NAULAKHA GARDEN BENJMIN ROAD, LUDHIANA

Post Box No. 78 Gram: AMBHEY

KINDLY NOTE THE ABOVE CHANGE OF ADDRESS

With our move to the new spacious premises our day and night manufactures will go expanded further and further and thus we assure all concerned of greater services and promptness always

THE N. C. C. WEDDING

George Anthony Tharakan, Class 10.

I don't think that you have ever attended an N. C. C. wedding. There is a great difference between this and the ordinary wedding.

The wedding started with a bang. There was a parade commander and two platoons. They marched into the parade ground; the first one led by the bride with her family and relatives and the second one led by the bridegroom accompanied by his family. The two platoons took up positions on the parade ground. The parents of the bride and bridegroom marched towards the parade commander and reported the strength of their platoons. They then went back to their positions.

The parade commander now took up his position. Then, like the shot of a cannon, he roared, "Parade, Sawdhan" The two platoons came smartly to attention, except for the mother of the bride, who was too fat to lift her leg and bang it down with the rest. The next command came still louder but with a halt between each word. The commander roared, "Bride and bridegroom, report!" The husband and wife to be came marching up, the bride finding it difficult to keep in step. They both came before the platform and halted. The parade commander then produced two garlands and handed one each to the bride and the bridegroom. He then asked each of them to put the garlands around the other's neck. This was done, but not to his liking, so he blared out, "Jaise Dhe." Both waited obediently. The commander then stepped down from the platform and proceeded to demonstrate the way in which he wished it to be done. He took the garland from the bridegroom's hand and put it around the bride's neck. This being done, he claimed her as his wife!

A LESSON FROM THE TOKYO OLYMPICS

N. Jayachandran, Class 9.

On a sunny morning on October the 10th, the nineteen year old Sakai, born on the fateful day of the atomic explosion at Hiroshima, lit the olympic torch. As the flames licked up to the sky, there was a thunder of clapping from the spectators. That moment marked the end of a gruesome journey and the beginning of a new era, an era which symbolizes peace and prosperity.

However, this was not so twentyfive years ago. Japan was then powerful and wealthy, but a war monger and an empire builder. The criminal pride of Japan was felled at the end of the Second World War. Two of her cities, Hiroshima and Nagasaki, were virtually wiped out of existence and most of her industries were crippled The whole country was in chaos. This was the picture of post war Japan.

Then started the gruesome journey; a journey so tedious that any other people would have staggered before the gravity of the difficulties that lay before them. But not so with the Japanese. They faced them as they came. They faced them so bravely that in the end, the Olympics, the most expensive athletic meet in the world, were able to be staged in their country. It cost the country hundreds of millions of dollars.

How was Japan able to do it? How was a country which had been in ruins able to stage an Olympics which was hailed by critics as the best ever staged? The answer is a long story of determination planning and hard work.

The Japanese are a very proud race and when they saw their country in ruins, their feelings were wounded. Eventually a thought took root in their minds that it was their duty to raise the land of rising sun to such a degree as to take the same status as the other world powers. This thought became a passion; an ideal of the people. They knew from the beginning that they would not achieve this goal without proper planning. So with a definite plan in mind, they started to work round the clock. Thus Japan regained her position in the forefront of progress. More than their self-satisfaction, the Japanese people have shown us that a backward country can achieve prosperity and peace by determination, planning and hard work. This is the lesson that we Indians should learn from the Tokyo Olympics.

THE GEIGER COUNTER

Jacob Mathew, Class 11.

The Geiger counter was first devised by Rutherford and Geiger in 1938 for counting the number of alpha particles emitted in a given time by a known quantity of radio-active substance.

The Geiger counter is essentially a simple ionisation chamber, very compact on account of its small dimensions and very efficient owing to the amplification inside the chamber of the weak current produced by the passage of a single charged particle. Thus internal amplification is secured by a strong electric field between the two electrodes of the chamber. In an ordinary ionisation chamber, the voltage on the electrodes is just large enough to collect the ions produced by the passage of a charged particle. The few ions produced by the particle, finding themselves in a strong electric field, are violently accelerated towards the electrodes. In their passage they produce more ions by collisions with neutral molecules large enough to be measurable.

The discharge caused by the passage of particles should not be permanent and so it must be quickly and automatically extinguished. This is achieved either by the gas in the chamber or by a suitable adjustment of the accompanying circuit or by both. The counter acts somewhat like an automatic rifle which rests itself every time it has been fired by the trigger action of the passing particle. There are a number of empirical rules about the size and shape of the chamber, the proportioning and conditioning of the electrodes, the nature, purity and density of the gas and the intensity of the electric field which makes the problem of the inner mechanism of the counter operation difficult for a complete solution.

It must be remembered that the Geiger counter can be used in great scientific institutions and also in a laboratory with meagre facilities in a simple form. It has helped considerably in the study of various radio-active elements.

CHURCHILLIANA

Ranjoo B. Somaiah, Class 10.

I

Sir Winston Churchill was not a bright pupil. At the first examination in his school, he could do nothing better than to write the question number on his answer sheet. After an hour of inaction, broken only by sighs, the young Churchill enclosed the question numbers within brackets.

He was sent to the Sandhurst Military Academy mainly because he was not bright enough for Oxford or Cambridge. Few would have thought at that time that this unpromising pupil would live to become the greatest British Prime Minister.

II

Churchill seldom took regular exercise. Good food, wines, cigars and other luxuries were never shunned by him. He used to get up very late, breakfast in bed, sleep in the afternoon and work to the small hours of the morning. Still he remained healthier than most other statesmen who were more moderate and disciplined in their habits.

III

Churchill was a great orator. However, it is seldom realized that he was very shy during childhood. Even later on, all his major speeches were fully written out, learnt, practised before a mirror and even tape-recorded.

IV

Sir Winston had the strange habit of walking out of his bathroom stark naked after his conferences in America during the war. President Roosevelt had to go the British Premier's room for some clarification. On being told that Churchill was having a bath, the tired President sat down on a chair. Within a minute he was horrified to see his guest emerging from the bathroom stark naked. The President was most embarrassed. In a calm voice Churchill said, "The Prime Minister of the United Kingdom has nothing to hide from the President of the United States of America."

V

During the war, service officers found that the Prime Minister often disregarded their advice or ordered them to start new campaigns without proper consultation.

While on a visit to the African front, Forster's novel, 'Captain Horatio Hornblower' was given to Churchill by an officer. Shortly afterwards, Churchill read the book in an aeroplane whilst on the way to America for another conference with Roosevelt. He sent a telegram soon after arrival. It was worded, "Hornblower approved." This was misunderstood by all the high ranking officers as some code name for an attack on Rommel's army. They protested furiously. When the truth leaked out, everyone enjoyed the joke, except the officers.

(Compiled from various sources)

A CAMP IN THE VALLEY OF GODS

G. R. Mohan, Class 9.

I was delighted to have been selected along with a few of my friends and a master to attend the advance leadership course at Manali a famous hill station in the "Valley of Gods'.

The growing anticipation of the camp increased when we started off on the 28th of April, 1965. A four days' journey brought us to Delhi where we were received by our headmaster. He told us that our seats had been reserved on the Srinagar Express, which was due to leave the station within half an hour.

It was indeed a busy hour. We had to transport all our luggage and have a meal. The night on the train was cold, but we had a pleasant sleep that was only interrupted by one of our friends at Jullundar, who offered us a drink.

The morning was bright and frequently we saw peacocks perched on trees. By breakfast time, we had reached Pathankot. Here we met our new companions and we spent the day with them roaming about in the city. In the afternoon we went to see a film at a nearby cinema.

Pathankot is a small but important town situated on the borders of the Punjab and Kashmir. Things are very cheap and there is a big market near the railway station.

Manali, the campsite, is nearly two hundred miles from Pathankot On the morning of the fourth of May we left for Manali, in two special buses. A ten hours' journey took us to the campsite late in the evening. The night was bitterly cold and the place was very dark. We carried our luggage to the tents and later had our first meal in the camp. Soon we went to sleep.

The next morning we awoke to find ourselves in a strange place. Our tents were pitched in the midst of a pine forest by the side of the river Bias. A clear stream of melted snow flowed through our camp.

The camp strength was about a hundred. As the mess could only accommodate fifty at a time, we had to go for our meals in shifts. That morning we had an address by the camp commander, a handsome young colonel. Then the doctor, a short fat Major, said a few words. The morning classes for that day consisted solely of tent pitching.

Every morning, reveille was at six and at seven we had P. T. for half an hour. At eight we had breakfast and classes started at nine. These were mainly on trekking, mountain walking, rock climbing, snow walking and first aid.

In the afternoons we were free till three and then we either cleaned up the campsite or went to the rifle range for firing practice. At five we played volley ball for an hour.

As the classes went on, we had practice at trekking and mountain walking. Around the campsite were the peaks of the great Himalayas, covered with snow. The first major trip we had was our expedition to Naggar. We went by truck to within six miles of our destination and then walked the rest of the way, reaching there by noon. We rested at the massive

wooden castle from where we had the most beautiful view. We also visited the Roerich Hall Estate where two Spaniards were living.

The fabulous valley of Kulu has been called the Valley of Gods and is perhaps the most delightful region in the Himalayas. In this valley lies Manali, often qualified as the Queen of Kulu Valley.

The most important trek we had was to Rohtang Pass at an altitude of 13,400 feet and fourteen miles away from Manali. After a laborious walk for about two hours, we almost reached the pass. Everywhere the snow was four to five feet deep and glaciers and the bad weather prevented us from advancing further. We rested for a bit, playing and skating in the snow and then descended by sliding rapidly down the frozen slopes.

We were back in the camp by the evening of the second day. As the camp was coming to an end, we held certain competitions and prizes were awarded to the winners.

When the camp concluded on the 24th of May we did not perhaps realise that we were going to miss one of the most beautiful sights we had ever seen. We spent that night at Mandi, though we were unable to visit the town. When I left Pathankot railway station, heading for home, I did not imagine that the Valley of Gods would soon be a vague dream struggling to establish its reality in my mind.

MALABROS IS PATENTLY A LEADER
STILL IN THE FIELD OF SPORTS

MALABROS SPORTS CO.
TRIVANDRUM-1
PHONE: 3200

Mercury Steel Products (*Kerala*)

A. S. ROAD, ALLEPPEY

MANUFACTURERS OF

STEEL FURNITURE FOR OFFICE, HOME, CANTEEN AND HOSPITAL

Suppliers to:

Sainik School, Kazhakootam, Trivandrum.

T. D. Medical College, Trivandrum.

Etc. Etc.

Mercury Hallmark of Quality.

The Defence Minister Inspecting the Guard of Honour.

In Class IX C

The Defence Minister in the Art Class

Watching a Hindi Lesson in progress

ANNUAL REPORTS

RESULTS OF THE ENTRANCE EXAMINATIONS TO THE NATIONAL DEFENCE ACADEMY

Out of the 24 students who took the N.D.A. Examination in December 1964, 18 passed, but six were finally selected by the Services Selection Board. They are:

K. Madhavan Nair, Zacharia Kuruvilla, S. Radhakrishnan,
K. Stephen Mathew, Joseph Mathew & R. P. Manikantan Nair.

18 boys appeared in May 1965 and thirteen qualified for the Services Selection Board Interview. Three boys Ninan P. Mathai, N. Chandrasekharan and P. U Abraham joined the NDA. finally.

In December 1965, 39 boys appeared for the written examination and 27 came out successful in the written examination. They will go before the the SSB. shortly.

THE N. C. C. ACTIVITIES

All Students of our School are members of the N. C. C. They are grouped into 6 troops and each troop lives in a separate house. Regular training is imparted to the cadets on Tuesdays, Thursdays and Fridays. At present there are 5 Masters commissioned as N. C. C. Officers. A. JCO and an NCO. from the Regular Army have been posted as Instructors.

Ceremonial parades are held regularly on every Monday at 0700 hrs. We have been sending our cadets to participate in the Independance Day and Republic Day Parade at Trivandrum. Five of our cadets attended the Republic Day Parade at Delhi in January 1966. Our senior cadets of Classes IX and X attended the N. C. C. Camps at Amaravathi Nagar in April 1965. 8 Cadets and 1 N. C. C. Officer successfully completed the Advanced Leadership Course at Manali. Two of our cadets were sent to the Himalayan Mountaineering Course and another two to the Rock Climbing Course at Darjeeling, both in May 1965.

THE SCHOOL DAY

The School Day was celebrated on 30th October 1965. Sri. A. P. JAIN the Governor of Kerala was the Chief Guest.

On arrival the Governor was given a Guard of honour by the students. After taking the salute and inspecting the Guard of honour, the Chief Guest was conducted to the spacious Dining Hall in which the function was held. The Principal read a report on the School activities. The Governor then gave away the prizes and trophies to the outstanding students. In a brief and felicitous speech he stressed the role of the students in a Sainik School.

A rich programme of Variety Entertainments was presented by the students in the evening. It included classical Carnatic music, Light Music in Malayalam and Hindi, English Group songs, Dramas in English, Hindi, and Malayalam and the Bhangara Dance by the students from the Punjab State. The Bhangara Dance and the English Drama 'The Cobbler and Elves', the Malayalam Riddle song and the English action song presented by the Juniors were selected by the AIR. for a broadcast on the 14th November.

HOUSE REPORTS

Students of the Sainik School live in six different houses which carry the names of eminent Indian Leaders. The House Captain, and the Senior Prefect are provided with separate rooms. The rest of the students live in two spacious Dormitories. Besides these, there is a common room and a study room. Fifty students are accommodated in each house.

The House system has provided an atmosphere which fosters self-help, diligence, leadership and team work among these students. It is certain that whatever may be the career we choose, wherever it may take us to, all of us will cherish pleasant memories of the very happy and useful years spent in the School.

Every house has a garden of its own which is very artistically planned and is a joint venture of the students of the particular house, their Matron and the House Master. There is a House Library attached to each house. It is fed from the Main School Library. This places the books within the easy reach of the students who freely communicate to one another about the latest books they have read and thus create an interest in books promoting the reading habits. The names of the various houses their appointment holders and their chief achievements during the year are given below:-

ASHOKA HOUSE

House Master	—	SRI. A. George Joseph
House Captain	—	K. S. Rajan

This house had the privilege of securing the Trophies for Cricket and Foot Ball. They were the runners up in Volley Ball. The House presented a variety entertainment on 27th August 1965 from which one of the items was selected for the A. I. R's special programme 'POOCHENDU'

NEHRU HOUSE

House Master	—	SRI. A. Samuel Raj
House Captain	—	Sthannu Dutt

The House stood first in academics in the Annual Examinations. To celebrate the Children's Day, a cultural programme was organised on 14th November '65. The House was placed second in the Annual Athletic Meet.

PRASAD HOUSE

House Master	—	Sri B. C. Pande
House Captain	—	P. V. Hariharan

The best house Trophy was awarded to this House which also secured the annual Athletic Trophy for 1965. The House had its special privilege of having Major General Veerender Singh as the Chief Guest for their House Day celebrations. The House journal the 'PRASADIAN' was brought out in December 1965.

SHIVAJI HOUSE

House Master	—	Sri M. B. Vitekar
House Captain	—	K. V. Girijashankar

The House was formed on 20th January 1965. The Shivajians won the Inter House Debating shield and excelled other houses in the Quiz Competition. Ninan P. Mathai, one of the senior cadets won the coveted Best Cadet's Trophy. They celebrated the House Day on 7th August '65.

TAGORE HOUSE

House Master	—	Sri K. Madhavan Nair
House Captain	—	Sunil Jacob Korah

The House distinguished itself in the Sports Field. They were the Winners in Foot ball and runners-up in Hockey, Cricket, and Volley Ball. The Best All Round Cadet for the year 1965 (Ranjoo Somaiah) belongs to this House. They celebrated the House Day on 17th November '65.

VELUTHAMPY HOUSE

House Master	—	Sri C. V. Sankaranarayanan
House Captain	—	B. Venugopal

The boys secured the Trophies for the Inter-house Hockey and Volley Ball contests. They were placed second in the Inter-house Quiz competition. The House Day was celebrated on 24th November with a variety of entertainments.

HOBBY CENTRES

Musical and Dramatic Club (Western)

Master-in-charge — Sri. A. George Joseph

Every Wednesday afternoon the members of the club meet and practice singing songs and acting plays. The club presented a play (Oil and Sand) acted by the seniors and another one "The Elves and the Cobbler" acted by the Juniors on Speech Day. The second was so attractive that it was selected by the AIR. and broadcast on 14th November '65. The club owes its gratitude to Mr. GAN. Smith who gave the necessary prop in all the activities.

2. The Hindi Dramatic Club

Master-in-charge — Sri. B. C. Pande
Secretary — Shyam Lal

The Club presented a One Act play "BIMAR-KA-ILAZ" written by Uday Shankar Bhatt for the Speech Day.

The members of the club also presented the Bhangara Dance so well that it was selected and broadcast by the AIR.

3. Malayalam Dramatic Club

Master-in-charge — Sri. C. K. Chandrasekharan Nair
Secretary — P. C. Thomas

The club has been working with the chief aim of developing histrionic ability in the members. In addition to this, literary activities such as reading one's own story, poems and speech-making were also conducted.

4. Philatelic Club

Master-in-charge — Sri. M. B. Vitekar
Secretary — S. Radhakrishnan

The members of this club have been receiving regularly all the First Day Covers, Folders and Stamps released on special occasions by the P and T Department. All the members have been showing very keen interest in the collection and preservation of stamps.

5. Radio Club

Master-in-charge — Sri. K. Madhavan Nair
Student Vice-President — B. Krishna Kumar
Secretary — Jacob P. Chacko

The club has the credit of assembling a beautiful six valves All-Wave Receiver. They plan to assemble one Radio for each house. The members of this club have always been busily engaged in all the electrical fittings and light arrangements needed on any special occasion.

6. Mathematics Club

Master-in-charge — Sri. M. S. Ananda Rao
Secretary — Ranjoo Somaiah

It is started with the sole aim of making students interested in activities pertaining to Mathematics and making them more and more interested in topics that are not relevant to the Class room Activities. In the club the activities are designed to provide for the active participation of all types of pupils. They are all active members in the club.

The following topics are covered during the year under review.

The History of π, Mathematical Quiz programmes, Trick problems Fallacies and Games, Magic Squares.

7. History Club

Master-in-charge — Sri. N. G. Thomas
Secretary — N. Jayachandran Nair

During the year under review a number of Quiz contests and discussions on topics of historical interest were conducted.

8. Geography Club

Masters-in charge — Sri. A. Samuel Raj
Sri. Sathyanarayana
Secretary — Satish Chandra

The members of the club were very busy and active making relief models of Mount Contours, Charts. Pictures, Maps, Specimens of crops etc. They also took pains in collecting and preserving charts, maps and pictures of Geographical importance.

In addition to the above clubs the following clubs have also been functioning:-

1. Arts and Crafts Club
2. Debating Club
3. Social Survey Club
4. Chemistry Club
5. Gardening Club
6. Music Club (Indian)

AROUND THE SPORTS FIELD-1965

The unfailing enthusiasm of the boys has gone to make yet another successful year in the field of sports. The superiority of our team was not challenged but we still have more to achieve. We face problems in our new campus but the hard work put in by everyone has made our achievements worthy to be mentioned.

In foot ball and Athletics we did well in all public competitions but other games like cricket, Hockey and Volley ball were confined to the School.

ATHLETICS:

We did well in this field. Our boys have maintained their superiority in athletics over other Schools. We retained the Junior Championship of the All Kerala Y. M. C. A. Meet. In the District Schools Meet, we retained the Junior Championship, won the Sub-Junior Championship at our first attempt, but had to part with the senior championship as most of the senior athletes were busy with their final examination. However the skeleton team that did participate nearly won that championship. We set a new record by winning all the Relay events.

The outstanding athletes of the year were, Mathew Kottam, G. R. Mohan, Dalbir Singh, Girijasankar and Alex Antony. They were selected to represent the District at the Inter School Sports Meet but could not participate due to their Final Examination.

The Annual Athletic Meet was conducted in March 1965. Mrs and Capt Sonpar IN, were the Guests of Honour and Mrs. Sonpar distributed the prizes. Mathew Kottam was awarded the Best All Round Sportsman's Trophy. The Individual championships were won by David Rao and Vinod Somaiah for Senior and Junior groups respectively while in the Intermediate group there was a tie for the championship between Suresh Bhaskar and M. Harindran.

FOOT BALL

This game is the most popular game. The Juniors retained the District Championship. The Seniors could not participate because most of them were busy with the Republic Day Parade in Delhi and at Trivandrum. K.C. Dominic, Velayudhan Nair and G.R. Mohan were selected to represent the State in Subooto Mukherjee Memorial Tournament at Delhi.

CRICKET, HOCKEY AND VOLLEY BALL

These games are regularly played. We did not send any team for these games as there were no competitions at the District level. We played a few friendly matches against other schools.

TENNIS

S. Anil Chandran participated in the Trivandrum Tennis Club Tennis Tournament. He won the Sub Junior Singles and Doubles Titles. He then represented the State in the All India Hard Court Tennis Championship where he did well. He was runner-up for the Doubles event.

INTER HOUSE RESULTS 1965

FOOT BALL	—	ASHOKA
HOCKEY	—	TAGORE
CRICKET	—	ASHOKA
VOLLEY BALL	—	VELUTHAMPY
ATHLETICS	—	PRASAD.

His Excellency Sri. A. P. Jain taking the Salute

Inspecting the Guard of Honour

The Best All Round Cadet — Ranjoo Somaiah,
Receives the trophy

The Best Student — Ninan P. Mathai
Receives the trophy

His Excellency Sri. A. P. Jain addressing the gathering

A Scene from the Seniors' English Drama 'Oil and Sand'

A scene from 'Kai Chottu' — Malayalam Drama

A scene from "Bimar Ka Ilaz" Hindi Drama

'The Cobbler & the Elves' by the Juniors.

The Bhangra Dance

The Best All Round Cadet 1965 — Ranjoo Somaiah

The Best All Round Sports-man 1965 — Mathew C. Kottam

മലയാളവിഭാഗം

1. കരങ്ങൻ (ചെറുകഥ) — പി. ഗോപിനാഥ്
2. മാമനക്കുഞ്ഞ് (ചെറുകഥ) — കെ. പി. ഭാസ്കർ
3. ബാലകലോത്സവങ്ങൾ (ലേഖനം) — എം. രാജഗോപാലൻ നായർ
4. കവിതകൾ:- 1) പൂമ്പാറ — പ്രേമചന്ദ്രൻ
   2) കയിൽ — ഭവദാസൻ
5. വില കാണാത്ത ജീവിതം (ചെറുകഥ) — പി. ജെ. സെബാസ്റ്റ്യൻ
6. രഹസ്യം (ചെറുകഥ) — സി. ഗോപകുമാർ
7. അനിയൻ (ഗദ്യകവിത) — പി. ഗോപിനാഥ്
8. കടമ (ചെറുകഥ) — എൻ. എസ്സ്. ബോസ്സ്
9. അനീതി (ചെറുകഥ) — ദേവി പ്രസാദ്
10. നിലാവെളിച്ചവും കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളും (ചെറുകഥ) — പി. ഗോപകുമാർ
11. പഞ്ഞക്കർക്കടകം (ചെറുകഥ) — ഗോവിന്ദമോഹൻ നായർ
12. മുല്ലപ്പന്തലിൽ നിന്നു് (ചെറുകഥ) — എൻ. എസ്സ്. ബോസ്സ്

ചെറുകഥ

കുരങ്ങൻ

പി. ഗോപിനാഥ്, ക്ലാസ്സ് IX A

സാധാരണയിലധികം രോമവും, ഇരുണ്ട കറുപ്പുനിറവും വിരൂപമായ മുഖവും ആ കുട്ടിയെ അനാകർഷകമായ ഒരു കൗതുക വസ്തുവാക്കി. അവന്റെ പൊന്തിയ പല്ലും തടിച്ച വീതികൂടിയ ചുണ്ടുകളും അവനെ ഒറ്റയാക്കി. സമപ്രായക്കാരായ കുട്ടികൾ അവനിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറി. പ്രാചീന ഭാരതത്തിലെ ഹരിജന വർഗ്ഗക്കാരുടെ സ്ഥിതിയായിരുന്നു അവന്റ്.

അവനെ കുട്ടികൾ കുരങ്ങനെന്നു വിളിച്ചിരുന്നു.........

ഉന്തിനില്ക്കുന്ന പല്ലുകളെ അമർത്തുമ്പോഴും മുള്ളൻ മുടിയെപിടിച്ചു വലിക്കുമ്പോഴുമൊക്കെ അവന്റെ കണ്ണുകൾ വിടരുകയും ബാഷ്പം ധാരധാരയായി ബഹിർഗ്ഗമിക്കുകയും അവന്റെ ചുണ്ടുകൾ അനാകർഷകമായി വിറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

അവനെ ലാളിക്കാനോ സ്നേഹിക്കാനോ ഈ ലോകത്തിൽ ആരുമില്ല. പഠന കാര്യങ്ങളിൽ അഗ്രിമനായ അവന് അർഹിക്കുന്നത്ര പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കുന്നില്ല.

അവൻ ട്യൂഷനുപോകുമ്പോൾ അവനെ ഉപദ്രവിക്കാൻ മാസ്റ്ററുടെ ഭാര്യയും മക്കളും അവനെ പരിഹസിക്കും.

മാസ്റ്റർ പലപ്പോഴും പറഞ്ഞു. "ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സൗന്ദര്യവും വൈരൂപ്യവും ഒന്നാണ്. ഒടുവിൽ രണ്ടും മണ്ണാകുന്നു"

മാസ്റ്റർ അവനെ പേരുവിളിക്കുമ്പോൾ അവന്റെ മുഖം കാണേണ്ടതുതന്നെയാണ്. അസാധാരണമായ വല്ലതും ആസ്വദിക്കുന്നതുപോലെ വിടർന്ന കൺമിഴികളോടെ അവൻ നിന്നിമേഷനായി നോക്കിയിരിക്കും. മറ്റുള്ളവർ അവനെ സ്വന്തം പേരുവെച്ച് വിളിക്കുന്നതു കേൾക്കാൻ അവനു കൊതിയാണ്.

പക്ഷെ അവനെയെല്ലാവരും കുരങ്ങനെന്നുമാത്രം വിളിച്ചു. ചിലർ അവനെ കളിയാക്കാൻ കുരങ്ങന്റെ പര്യായപദങ്ങളും ശൈലികളും ഉപയോഗിച്ചു.

ഒരിക്കൽ അവൻ മാസ്റ്ററോടു ചോദിച്ചു.

"സാർ, കുരങ്ങൻ ഒന്നിനും കൊള്ളരുതാത്തതാണോ?"

അടർന്നു വീഴാൻ വെമ്പിട്ടുനിൽക്കുന്ന കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ കാൺകെ മാസ്റ്റർ പറഞ്ഞു.

"കുരങ്ങൻ ഉപദ്രവും ഉപകാരവും ചെയ്യുന്നു. ചിലർ അതിനെ കൊന്നിട്ട് രസായനമുണ്ടാക്കുന്നു."

അപ്പോൾ കുരങ്ങന്റെ ശോകാർദ്രമായ മുഖം അദ്ദേഹം ദർശിച്ചു.

നിഷ്കളങ്കനായ ആ കൊച്ചുകുട്ടി ഉടനെ ചോദിച്ചു.

"അപ്പോൾ എന്നെ കൊന്ന് രസായനമുണ്ടാക്കുമോ?"

മാസ്റ്ററുടെ മനസ്സ് കരഞ്ഞപ്പോൾ വാതിൽക്കൽ ഒരു പൊട്ടിച്ചിരികേട്ടു. മാസ്റ്ററുടെ ഭാര്യ ചിരിച്ചു കുഴയുന്നു അവർ ഒരുവിധം ചിരിയമർത്തിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"ഈ കുട്ടിക്കുരങ്ങനു ബുദ്ധിയൊട്ടുമില്ല."

അവൻ തലതാഴ്ത്തിയിരുന്നു. മുമ്പിലിരുന്ന പുസ്തകത്തിൽ പെൻസിലുകൊണ്ട് കുത്തിക്കുറിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ കണ്ണുകൾ ഉടച്ചു. എന്നിട്ടവൻ സ്വരം നിർത്തി നിർത്തി ചോദിച്ചു.

"ഉപ്പു തിന്നാൽ...ബുദ്ധി കുറയുമോ"

മാസ്റ്റർ പറഞ്ഞു.

"കുറയുമായിരിക്കാം."

"ഞാൻ ഉപ്പു തിന്നാറില്ലല്ലോ......"

അവന്റെ തൊണ്ടയിൽ ഗദ്ഗദം കുടുങ്ങിയിരുന്നു. ആരോടെന്നില്ലാതെ അവൻ പിറുപിറുത്തു.

"കരടൻ ഉപ്പുതിന്നാറുണ്ടോ?"

അവൻ ട്യൂഷൻ കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ചു പോയി.

മാസ്റ്റർ നിസ്സാരവും തീവ്രവുമായ ദുഃഖമനുഭവിക്കുന്ന ആ കൊച്ചുമനസ്സിനെ പ്ലാറ്റിച്ചിരിച്ചിരുന്ന ക്രൂരവും മോഹനവുമായ ഒരു പരിചയസ്വരം അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ അഗാധമായ ചിന്തയിൽനിന്നും ഉണർത്തി.

"ആ കുട്ടി കരടനെന്തിനാണച്ഛാ"

"ഏതു കുട്ടി?—"

"ആ... ആ..."

"ഏതു കുട്ടി?"

"ആ...കരടനെന്നെല്ലാവരും വിളിക്കുന്ന കുട്ടി"

"മോളു് ആ കുട്ടിയെ കളിയാക്കരുതു്. ആ കുട്ടി നല്ലവനാണു്."

ആ സംഭവത്തിനുശേഷം അവനും അവളും വലിയ കൂട്ടുകാരായി. ദുഃഖത്തിന്റെ മൂശയിൽ ഉരുകി മറഞ്ഞിരുന്ന ആ കൊച്ചു മനസ്സിൽ ഇപ്പോൾ പുഞ്ചിരിവിടർന്നു. അവരുടെ ബന്ധം വളരെ ദൃഢമായി പക്ഷെ അവന്റെ സതീർഥർ അവനെ കൂടുതൽ കളിയാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം സാധാരണപോലെ ട്യൂഷനുപോയി. പക്ഷെ അന്നവിടെ മാസ്റ്ററുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ അവളെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടു കടന്നു. മാസ്റ്ററുടെ ഭാര്യ അവിടെ നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ക്രോധപൂർണ്ണമായ മുഖം കണ്ടിട്ടവൻ വിറച്ചു. അവർ അവനോടായിട്ടാജ്ഞാപിച്ചു.

"പൊയ്ക്കോ. സാറിവിടില്ല. ഇനിമുതൽ നീ അവളോടു സംസാരിക്കരുതു്. സംസാരിച്ചാൽ—"

തലയും കുനിയിട്ടു് അവൻ തിരിച്ചു നടന്നു. കണ്ണിൽ വിതുമ്പിനിന്ന വെള്ളം ഉരുളാൻപോലും അവൻ അശക്തനായിരുന്നു.

വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ കള്ളുകുടിയനായ അച്ഛൻ അവനെ അകാരണമായി തല്ലി. മുറിവിന്മേൽ കുത്തുപോലെ അവനെ അതു ബാധിച്ചു.

അവൻ സുഖക്കേടായി കിടപ്പിലായി. രണ്ടു മൂന്നു ദിവസത്തേക്കവനെ പുറത്തേക്കു കണ്ടില്ല.

ക്ലാസ്സിലെ കുട്ടികൾ അവരുടെ 'കരടനെ' അന്വേഷിച്ചു. അവരുടെ ഏറ്റവും നല്ല കളിക്കോപ്പാണവൻ. മാസ്റ്ററുടെ മകളും അദ്ദേഹവും ആകാംക്ഷയോടെ അവനു വേണ്ടി കാത്തിരുന്നു.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞിട്ടും അവൻ വന്നില്ല. മാസ്റ്ററും ചില കുട്ടികളും അവനെ കാണാൻ പോയി.

അവൻ പഴന്തുണിക്കഷണങ്ങളിൽ ചുരുണ്ടുകൂടിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു. കൺതടങ്ങൾ കുഴിഞ്ഞും എല്ലുകൾ ക്രമാധികം പൊന്തിയും അവൻ കൂടുതൽ വിരൂപനായിരുന്നു. പക്ഷെ അവന്റെ കൂട്ടുകാർ അതു് സാരമാക്കിയില്ല. അവൻ വിടർന്ന കണ്ണുകളോടെ ചങ്ങാതിമാരെ നോക്കി. അവർ കരയുകയായിരുന്നു.

അവരുടെ സ്നേഹമൂലം താൻ ചരിതാർഥനായെന്നവന്റെ കണ്ണുകൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. മാസ്റ്ററും കുട്ടികളും നിസ്സഹായരായി തിരിച്ചുപോകുന്നതു് അവൻ നോക്കിനിന്നു.

പിറ്റേ ദിവസം അവൻ മരിച്ചെന്നുള്ള വാർത്ത ശോകം നിറഞ്ഞ ഒരന്തരീക്ഷമാണു് ആ ക്ലാസ്സിൽ സൃഷ്ടിച്ചതു്. അവർ അവന്റെ പരിഹാസപ്പേരു് എന്നന്നേക്കുമായി മറന്നിരുന്നു.

അന്നു ക്ലാസ്സിൽ ഒരു അനുശോചന യോഗം കൂടി. അവസാനം മാസ്റ്റർ പറഞ്ഞു.

"കരടൻ മനുഷ്യനു് ഉപദ്രവും ഉപകാരവും ചെയ്യുന്നു. ചിലർ അതിനെ കൊന്നു് രസായനമുണ്ടാക്കുന്നു."

ചെറുകഥ

ഓമനക്കുഞ്ഞു്

കെ. പി. ഭാസ്കർ, VIII C.

ആ കൊച്ചു കുഞ്ഞിന്റെ അരുമയായ മുഖം കാണാൻ ആരാണു് ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതു്? ആ ഓമനക്കുഞ്ഞിനെ കയ്യിലെടുക്കാൻ ആരാണു് ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതു്? പക്ഷേ... എല്ലാവരുടെയും കണ്ണിലുണ്ണിയായ ആ കൊച്ചുമോന്റെ ജീവിതം എല്ലാവരെയും സങ്കടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു്, അച്ഛനെയും, അമ്മയെയും കണ്ണീരിലാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു് അവിചാരിതമായി അവസാനിച്ചു.

ഒരു ഇടത്തരം കുടുംബത്തിൽ മാധവനും ലക്ഷ്മിക്കും ജനിച്ച രണ്ടാമത്തെ മകനായിരുന്നു... "കൊച്ചുമോൻ." ആദ്യത്തെ സന്താനം കോളറ പിടിച്ചുമരിച്ചു. അതിൽ പിന്നെ അവർക്കു് ആശ്വാസവും സന്തോഷവും നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നതു് കൊച്ചുമോനായിരുന്നു. എന്തുചെയ്യാം. വിധിയുടെ ഹസ്തങ്ങളിൽ നിന്നു് എങ്ങനെയാണു് രക്ഷപ്പെടുക? എപ്പോഴും ഉല്ലാസവാനായിരുന്ന ആ കുഞ്ഞിനെ കണ്ടാൽ ഏറ്റവും സങ്കടമുള്ളവൻ കൂടി ചിരിക്കും.

"ഞാനന്നേ പറഞ്ഞതാണാ കുളമൊന്നു് നികത്താൻ" ലക്ഷ്മി കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു. അതു് തന്റെ കുറ്റം തന്നെയാണെന്നു് മാധവൻ സമ്മതിച്ചു.

അന്നു് മുഴുവൻ ആ വീടു് ശോകമൂകമായ ഒരു ശ്മശാനം പോലെയായിരുന്നു... രണ്ടു മൂന്നു ദിവസത്തേക്കു് കൂടി ആ വീടു് അതുപോലെയായിരുന്നു. ഇന്നു് അവിടെ ഒരു ശോകച്ഛായ പരന്നു കിടപ്പുണ്ടു്. പക്ഷെ അന്നത്തെ പോലെ ഇല്ലെന്നുമാത്രം.

ഒരു ഞായറാഴ്ച ഉച്ചസമയമായിരുന്നു. മാധവനും ലക്ഷ്മിയും ഒന്നു് മയങ്ങിയെഴുന്നേറ്റപ്പോൾ തങ്ങളുടെ ഓമനപ്പുത്രനെ കാണാനില്ല. വീട്ടിലെ എല്ലാ മൂലയിലും, മുറിയിലും തപ്പി. പക്ഷേ.........അവനെ എവിടെ കാണാനാണു്? കിഴക്കേ കുളത്തിനരികിൽ ചെന്നപ്പോൾ കണ്ടകാഴ്ച അത്യന്തം ശോചനീയമായിരുന്നു. ആ അമ്മ ബോധംകെട്ടു വീണുപോയി. മാധവൻ സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. കൊച്ചുമോന്റെ ജീവനില്ലാത്ത ദേഹം കുളത്തിൽ കിടക്കുന്നു. നാട്ടുകാരെല്ലാവരുമോടിക്കൂടി. എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുനിറഞ്ഞു.

ലക്ഷ്മിക്കു് രണ്ടു് മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണു് ബോധം വീണതു്. ആ കുഞ്ഞിന്റെ ശവം കുഴിയിൽ വെച്ചപ്പോൾ അച്ഛനമ്മമാരുടെ കണ്ണിൽ നിന്നു ഈരണ്ടു് കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ ആ കുഴിയിൽ വീണു.

ലേഖനം

ബാലകലോത്സവങ്ങൾ

എം. രാജഗോപാലൻനായർ, VIII A

നാം എല്ലാവരും പല പല ബാലകലോത്സവങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടുള്ളവരായിരിക്കും. ഇവകളിൽ പങ്കെടുക്കുമ്പോൾ എന്തൊരു ഉൾപ്പുളകവും, സന്തോഷവുമാണ് നമുക്ക് ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇവകൾ എന്നെ വളരെയധികം ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ടതിനാലാണ് അതിനെപ്പററി ഞാൻ എഴുതുന്നത്.

പുരോഗതിയുടെ പടവുകളോരോന്നും സാഭിമാനം കയറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ഇന്നത്തെ മനുഷ്യർ. എന്തെല്ലാം വഴിയിൽ കൂടി, എന്തെല്ലാം ചെയ്താലാണ് മനഃസന്തുഷ്ടിയും, അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നതെന്ന ചിന്തിക്കാനുള്ള കഴിവ് ഇന്നുള്ളവർക്കുണ്ട്. കടന്നുപോകുംതോറും വിശാലമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ് ബുദ്ധിയുടെ മാറ്റം അല്ലെങ്കിൽ മുന്നോട്ടുള്ള വഴിത്താര.

നമ്മുടെ ചാച്ചാജി, മാനവലക്ഷത്തിൻെറ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി അക്ഷീണം യത്നിച്ച ആ രാജ്യസ്നേഹി, ആവിർഭവിച്ച ഒന്നാണല്ലോ ശിശുദിനം. ശിശുക്കളെ പൂക്കളോട് താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ ശിശുസഹജമായ നൈർമ്മല്യത്തിനേ കഴിയൂ.

ജാതിയുടെയും, മതത്തിൻെറയും സമ്പത്തിൻെറയും അതിർവരമ്പുകൾ ഇടിച്ചുകളഞ്ഞാൽ ശിശു എന്ന ഒരു ലക്ഷ്യമാണ് അവശേഷിക്കുന്നത്.

മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അഭിലാഷത്തിൻെറയും പ്രയത്നത്തിൻെറയും വൈവിധ്യങ്ങൾ ശിശുക്കളിലും ഉണ്ടാകുന്നു. അങ്ങനെ വളർന്നു വരുന്നവരാണ് മനുഷ്യർ. മനുഷ്യർ പലതരമാണ്, കള്ളൻ, കൊള്ളക്കാരൻ, കലാകാരൻ, ചിത്രകാരൻ, സാഹിത്യകാരൻ, സമുദായസേവകൻ ഇങ്ങനെ എന്തെല്ലാം തുറകളിലാണ് മനുഷ്യൻെറ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നാം കാണുന്നത്.

കുട്ടികളിൽ സുപ്തമായിക്കിടക്കുന്ന വാസനകളെ അനുകൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഉണർത്തി പ്രോത്സാഹനത്തിൻെറ വളം ചേർത്ത് പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയാണ് ബാലകലോത്സവത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം.

സ്നേഹം, കരുണ, ഭക്തി എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭാവങ്ങളോടൊപ്പം, സംഗീതം, സാഹിത്യം, ചിത്രമെഴുത്ത് എന്നീ ലളിതകലകളും മനുഷ്യമനസ്സിൽ ഉറങ്ങിക്കിടപ്പുണ്ട്. കൊച്ചുകുട്ടികളെ രമിപ്പിച്ച് ഓരോ മത്സരപ്പരീക്ഷകൾ നടത്തുമ്പോൾ, അവരിലെ ആത്മഭാവങ്ങൾ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. മലയാളരാജ്യം, മാതൃഭൂമി എന്നീ ആഴ്ചപ്പതിപ്പുകളിൽ "കാണുന്നബാലരംഗം" എന്നീ പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിൻെറ ഉപയോഗങ്ങൾ നമുക്ക് ഏവർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. അഞ്ചുവയസ്സു മുതൽ 18 വയസ്സുവരെയുള്ള കുട്ടികൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാനും, നാട്ടിലെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുള്ള കുട്ടികളുമായി സഖ്യം പുലർത്താനും അവസരം നല്കുകയാണ് ഇതിൻെറ ലക്ഷ്യം.

അറിവിൻെറ ലോകം അങ്ങനെ സമുന്നതവും, വിശാലവുമാകും. കലാലയബിരുദവും നേടി, സർട്ടിഫിക്കറ്റ് എന്നു പറയുന്ന ഒരുതുണ്ടു കടലാസ്സും കക്ഷത്തിലാക്കി, ഉന്നതന്മാരെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ഓഫീസർമാരുടെയും, മാനേജരുമാരുടെയും വസതികൾ കയറിയിറങ്ങി, ഒരു പിടിയരിക്ക് പാടുപെടാൻ കഴിയാതെ കഴിയുന്ന അനേകർ നമ്മുടെ ചുററുപാടുകളിൽ കാണുന്നു. ഒരു കുടുംബത്തിനെ കണ്ണീരിലാഴ്ത്തി, പരിശുദ്ധമായ അഭിലാഷങ്ങളെ നിരാശയുടെ ചിതയിലർപ്പിച്ച്, ഒടുവിൽ 'ഭാവരോഗ്' എന്ന മഹാരോഗവും പിടിച്ച്, സമുദായത്തിലെ കഷ്ടരോഗിയായി, സർവ്വരാലും

വെറുക്കപ്പെടുന്ന ഇത്തരം ആളുകൾ നമ്മുടെ കൺമുമ്പിലുണ്ട്. ആരാണ് കുറ്റക്കാർ ...?? എവിടെയാണ് തെററ്.........??

കലാലയബിരുദം നേടുന്നതോടെ ഓരോരുത്തരിലും ജന്മസിദ്ധമായി കാണാൻ കഴിയുന്നഏതെങ്കിലും ഭാവങ്ങളെ ഉണർത്തി അക്ഷീണം പ്രയത്നിച്ച് വളർത്തണം

എളിയതരത്തിലെങ്കിലും അവനവൻെറ ജീവിതത്തിനുള്ള വക സമ്പാദിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കണം, അന്യനെ ആശ്രയിക്കാതെ പുലരുവാനുള്ള ഒരു വഴി അങ്ങനെ സ്വയം നേടിയെടുക്കണം. അല്ലാതെ ഉദ്യോഗം എന്ന മൂന്നക്ഷരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മെയ്മിടുക്കും, മനക്കരുത്തും, കുടുംബസ്വത്തും പണയപ്പെടുത്തുന്ന ഇന്നത്തെ നില തുടരരുത്. അത് വ്യക്തിക്കെന്നല്ല, സമുദായത്തിനും രാഷ്ട്രത്തിനും ആപത്ക്കരമാണ്.

ലോകത്തിൽ എന്തിനേക്കാളും കാമ്യമായിട്ടുള്ളത് ജീവിതമാണ്. ഒരു മനുഷ്യനിൽ എന്തെല്ലാം കഴിവുകൾ അടങ്ങിയിരിപ്പുണ്ടെന്ന്, ആ മനുഷ്യൻെറ മരണശേഷമേ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയൂ. ഒരു നെഹ്റുവിനുപകരം മറെറാരു നെഹ്റുവോ, ഒരു ലിങ്കണുപകരം മറെറാരു ലിങ്കണോ ഉണ്ടാവുക അസാദ്ധ്യമാണ്.

കുട്ടികളായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ശിശുക്കൾക്ക് പ്രയാസം കൂടാതെ പ്രശോഭിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു വഴി സൃഷ്ടിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടത് സമുദായമാണ്. അത്യന്താപേക്ഷിതമായതുകൊണ്ടാണ് ഇത്തരം പരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ബാലകലോത്സവങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അവയ്ക്ക് വേണ്ട പ്രാധാന്യം നൽകുകയും ചെയ്യേണ്ടത് നമ്മുടെ ഏവരുടെയും കടമയാണ്.

കവിതകൾ

പൂമ്പാററ

പ്രേമചന്ദ്രൻ, VI B

പിച്ചിയിൽ നിന്നും മുല്ലയിൽ നിന്നും
തേൻകുടിക്കും പൂമ്പാററേ,
ഒരു കാര്യം ഞാൻ ചോദിച്ചാൽ
ഉത്തരമെന്നോടോതാമോ?
ചെറുവായാൽ നീയെത്ര ഉടം
തേൻ കുടിച്ചിട്ടുമൊരു ദിവസം?
അതിനുത്തരമേകീടാൻ
അരികിൽ വരൂ നീ, പൂമ്പാററേ.

കുയിൽ

ഭവദാസൻ, VI A

കുയിലേ, കുയിലേ, നീ വരുമോ?
എന്നുടെയരികിലിരിക്കാമോ?
എന്നുടെ കൂട്ടായിരുന്നാലോ
നല്ലൊരു മാമ്പഴമേകീടാം.
മാമ്പഴമൊട്ടും പ്രിയമല്ലേ?
പ്രിയമെന്നാലിങ്ങെത്തീട്ടു.
കുയിലേ, കുയിലേ, നീ വരുമോ?
എന്നുടെയരികിലിരിക്കാമോ?

ചെറുകഥ

വിലകുറഞ്ഞ ജീവിതം

പി. ജെ. സെബാസ്റ്റ്യൻ, VIII A

"അപ്പുക്കുട്ടാ തൊപ്പിക്കാരാ
എപ്പക്കല്ല്യാണം?
മകരമാസത്തിൽ വെളിക്കെട്ടുമ്പോൾ
അപ്പക്കല്ല്യാണം"

എന്നും ഒരു നൂറു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും അവൻ കേൾക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകമാണിത്. ഒരുവൻ പാടും. മററുള്ളവർ അതേറ്റു പാടും. മനസ്സാലോചിച്ചുനോക്കൂ............ അപ്പുക്കുട്ടൻ എന്ന പേരുള്ള ഒരു കുട്ടിയെ അങ്ങിനെ കളിയാക്കുന്നതു ശരിയാണോ?

പക്ഷേ അവന്റെ സഹപാഠികളിൽ ആരാണ് അങ്ങനെയൊന്നു ചിന്തിക്കുക....

പാവം അപ്പുക്കുട്ടൻ..............
അവൻ കരഞ്ഞാലും യാചിച്ചാലും അവർക്ക് അതൊരു പ്രശ്നമല്ല. അങ്ങിനെ വല്ലതും ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ കളിയാക്കൽ കൂടുകയേയുള്ളൂ. എന്തു ചെയ്യാം..................

അവന്റെ അച്ഛനമ്മയും തന്നെ വിട്ടു പിരിഞ്ഞുപോയി. സ്നേഹമുള്ള അച്ഛനമ്മമാർ. അപ്പുക്കുട്ടനിപ്പോൾ അവന്റെ അമ്മാവന്റെ വീട്ടിലാണ് താമസിക്കുന്നത്. അമ്മാവൻ ക്രൂരനാണ്. അയാൾക്ക് അവനെ ഇഷ്ടമില്ല. കാരണം അവൻ വികൃതനാണ്. പല്ലുന്തി നില്ലുന്നു. ചുണ്ട് കോടിയിരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ അവനെ കണ്ടാൽ വികൃതനാണ്. അമ്മാവന് മൂന്ന് ആൺമക്കളുണ്ട്. അവർക്കും അവനെ ഇഷ്ടമില്ല. കൂച്ചുണ്ടനെന്നും മററുമാണ് അവർ അവനെ വിളിക്കുന്നത്. കളിക്കാൻ കൂട്ടുകാരനുമില്ല. വീട്ടിലെ ജോലികളെല്ലാം അവനാണ് ചെയ്യുന്നത്. കാലത്തഞ്ചു മണിക്കെഴുന്നേൽക്കണം. പിന്നെ ജോലി പലതാണ്. കാപ്പി ശരിയാക്കുക. പശുവിനു വെള്ളം കൊടുക്കുക, ചാണകം വാരുക. കുളിക്കാൻ വെള്ളം അടുപ്പത്തു വെയ്ക്കുക. ഇതെല്ലാം അവന്റെ ജോലികളാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ അവനൊരു വേലക്കാരനെപ്പോലെയാണ് കഴിയുന്നത്.

അടുത്തുള്ള ഒരു ഹൈസ്കൂളിലാണവൻ പഠിക്കുന്നത്. അവന്റെയമ്മ മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവന്റെയമ്മായിയോടു പറഞ്ഞു.

"എന്റെ മകനെ പത്താംക്ലാസ്സുവരെയെങ്കിലും നീ പഠിപ്പിക്കണം" ഇതും പറഞ്ഞിട്ടാണ് അവന്റെയമ്മ കണ്ണടച്ചത്. അതുകൊണ്ട് കടമ നിർവ്വഹിക്കേണമെന്ന് കാണിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് അവനെയിപ്പോൾ സ്കൂളിലയച്ചിരിക്കുന്നത്.

എട്ടുമണിക്ക് അവൻ ക്ലാസ്സിൽ പോകും, അവിടെയവന് എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. അദ്ധ്യാപകർ പോലും അവനെ കളിയാക്കുന്നു. നീറുന്ന മനസ്സോടെ അവൻ എല്ലാം കേട്ടിട്ടും ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. മനസ്സിരുത്തി പഠിക്കുവാൻ എത്ര കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചിട്ടും അവന് സാധിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴായിരിക്കും സാറൊരു ചോദ്യം ചോദിക്കുക. ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കാതിരുന്നവനെന്താണുത്തരം പറയുക.

അപ്പോഴവൻ വായും പൊളിച്ചങ്ങനെ നിൽക്കും. അതോടുകൂടി സാറിന്റെ വക കളിയാക്കൽ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെടും.

"കൊന്നത്തെങ്ങുകണക്കെ തടിച്ചുള്ള
പൊണ്ണത്തടിയനെയെന്തിനുകൊള്ളാം?"

എന്തെങ്കിലും അബദ്ധവാക്കുകൾ മാത്രം എപ്പോഴും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചില തത്തകളെപ്പോലെ കുട്ടികൾ ഉത്തരമായി പാടും.

"ചെത്തി ചീന്തി ചിന്തേരിട്ടാൽ
വലിയൊരു പുരയുടെ ഉത്തരമായ്ക്കൊള്ളാം"!

വെറുതെയിരുന്നു കരയുകയല്ലാതെ അവനെന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? ക്ലാസ്സുവിട്ടു കഴിയുമ്പോളാണ് കുട്ടികളുടെ ശരിയായ പ്രോഗ്രാം തുടങ്ങുന്നത്.

"അപ്പുക്കുട്ടാ മൊട്ടപ്പിക്കാരാ..............
..............എന്ന്" ഉടനെ വീട്ടിലുള്ളവർ ഇവരെ അവനെയുംതന്നെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

ഇതു തന്റെ തലയിലെഴുത്താണെന്നാശ്വസിച്ചുകൊണ്ടവൻ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നകന്ന് റോഡിന്റെയരികുചേർന്ന് വേഗം നടന്നുപോകും.

വീട്ടിൽച്ചെന്നു കഴിഞ്ഞാൽ അവന് വിശ്രമമില്ലാത്ത ജോലിയാണ്. എന്തെങ്കിലും തെറ്റു പറ്റിയാൽ അമ്മായിയുടെ ശകാരവർഷം ഉണ്ടാകും.

ഈ അസത്തിനൊക്കെ ഒരു നന്ദിയില്ല. ആരോരുമില്ലാതെ കിടന്നവനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചതാ. വേറെ വല്ലോരുമായിരുന്നേൽ ഏ ഇവനെയൊക്കെ തിരിഞ്ഞു നോക്കുക പോലുമില്ലായിരുന്നു... ഇപ്പം എന്നിട്ടുമവന്റെയഹങ്കാരം!!"

ഒരു ദിവസം ഒരു ഗ്ലാസ്സ് അവന്റെ കയ്യിൽ നിന്ന് താഴെ വീണുപൊട്ടി അന്നു കേട്ട അമ്മായിയുടെ "ഡെയിലി പ്രോഗ്രാ"മിന് കണക്കില്ല. "ഇവനെയൊക്കെ തൊഴിക്കണം. വീട്ടുമുടിപ്പിക്കുന്ന ജാതി" ഇങ്ങനെയോരോന്ന്.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും അപ്പുക്കുട്ടനോട് സഹതപിക്കാനൊരു സാറുണ്ടായിരുന്നു. കേശവൻ സാർ! തന്റെ സങ്കടസമയത്തു ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ദൈവമയച്ച ഒരു ദൂതനെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തെ അവൻ കരുതി. അവന്റെ സങ്കടങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം അവനെയെപ്പോഴും വിളിച്ചാശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി..........

ഒരു ദിവസം രാവിലെ നല്ല മഴയുണ്ടായിരുന്നു. ജോലിചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന അവന് മഴ നനയേണ്ടിവന്നു. പിറ്റേ ദിവസം അവന് ശക്തിയേറിയ പനിവന്നു.

ഡോക്ടർ വന്ന് മരുന്നുകൊടുത്തു. അന്നു വൈകുന്നേരം പനി കുറച്ചു കുറഞ്ഞു. പക്ഷേ അടുത്തദിവസം പനിവീണ്ടുംകൂടി. അവന് പനിയാണെന്ന കാര്യമറിഞ്ഞ് കേശവൻ സാർ ഓടിവന്നു.

അവനൊന്നും മിണ്ടാതെ കണ്ണടച്ചു കിടന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മെല്ലെ കണ്ണു തുറന്നു. സാറിനെ കണ്ടപ്പോൾ അവനെന്തോ പറയാൻ വാതുറന്നു. പക്ഷേ വാക്കുകൾ പുറത്തുവന്നില്ല. സാറേ...... എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു. ആ കണ്ണുകൾ മൂകമായി എന്തോ പറഞ്ഞു. അതോടുകൂടി അവനന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു.

അങ്ങനെയൊരു ജീവിതമവസാനിച്ചു. സാറിന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് രണ്ടു തുള്ളി കണ്ണുനീർ ആ മൃതദേഹത്തിൽ വീണു......... രണ്ടു മുത്തുമണികൾ പോലെ അവ തിളങ്ങി.

ചെറുകഥ

രഹസ്യം

സി. ഗോപകുമാർ, IX B

മാധവൻപിള്ള അക്കൗണ്ടാഫീസിലെ ഒരു ക്ലാർക്കായിരുന്നു. അയാളുടെ മകനും അയാളും ഒരു സെക്ഷനിൽ തന്നെയായിരുന്നു. മാധവൻപിള്ള ഒരു രസികനായിരുന്നു. ഉച്ചയൂണൊക്കെ ആഫീസിൽ എല്ലാവരും ഉണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ മനം രസിക്കാനായി മാധവൻപിള്ളയുടെ ചുറ്റുംകൂടും. അയാളുടെ മകനും അവിടെ വരുമായിരുന്നു. മാധവൻപിള്ള പെൻഷൻ പറ്റാൻ ഇനി ഒരു വർഷം കൂടിയേയുള്ളു. അയാളുടെ മകൻ വേണുവിന് ഇയ്യിടെയാണ് ജോലികിട്ടിയത്. വേണുവും മാധവൻപിള്ളയുടെ അയൽക്കാരനായ ജോസപ്പുച്ചേട്ടന്റെ മകൾ എലിയാമ്മയും കൊച്ചിലേ ഒന്നിച്ചു പഠിച്ചുവരും കളിച്ചുവരുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് സ്വാഭാവികമായും അവർ കാമുകീകാമുകന്മാരായി. പക്ഷേ, മതം വേറെയായതുകൊണ്ട് മാധവൻപിള്ളയും ജോസപ്പുച്ചേട്ടനും അവർ വിവാഹിതരാകുന്നതിൽ എതിർത്തു. എലിയാമ്മ അപ്പോൾ B. Sc. പാസ്സായി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പന്റെ എതിർപ്പിനെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ അവൾ സങ്കടപ്പെട്ടു. പക്ഷേ വേണു എന്തോ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ട് എലിയാമ്മയോട് യാത്രയും പറഞ്ഞ് സ്ഥലംവിട്ടു. എലിയാമ്മ അവനെ തടുത്തു. പക്ഷേ വേണു അവളെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. മാധവൻപിള്ള ജൂലായിൽ പെൻഷൻപറ്റി.

അയിടയ്ക്ക് ജോസപ്പുച്ചേട്ടൻ തന്റെ വീട്ടിനടുത്ത് ഒരു ലോഡ്ജ് തുടങ്ങി. ലോഡ്ജ് തുടങ്ങി രണ്ടുമാസമായപ്പോൾ എലിയാമ്മയെ ആകർഷിച്ച ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ആ ലോഡ്ജിൽ താമസിക്കാനായിവന്നു. അയാളുടെ പേര് ജോസഫെന്നായിരുന്നു. അയാൾക്ക് താടിയും മീശയും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് എലിയാമ്മയ്ക്ക് മുമ്പ് അയാളെ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് തോന്നിയെങ്കിലും തിരിച്ചറിയാൻ സാധിച്ചില്ല. എപ്പോഴും അയാൾ പാന്റും ഷർട്ടും മറ്റും ധരിച്ചിരുന്നു. ജോസഫ് നല്ലൊരു മനുഷ്യനായിരുന്നെന്ന് അയാളെ മനസ്സിലാക്കിയ ജോസപ്പുച്ചേട്ടൻ മകളോടു പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ ജോസഫ്, ജോസപ്പുച്ചേട്ടന്റെ കുടുംബസ്നേഹിതനായിത്തീർന്നു. ഒരു ദിവസം ജോസഫ് തന്റെ മുറിയിൽ പേപ്പർ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. എലിയാമ്മ അടുത്തുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഇപ്പോൾ അയാളെ പരിചയപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് ജോസഫ് ഒന്നു ഞെട്ടി. എന്നിട്ട് „അയ്യോ, എന്റെ അച്ഛൻ" എന്നു വിളിച്ചിട്ട് കസാലയിലോട്ടു മറിഞ്ഞു. എലിയാമ്മയ്ക്ക് കാര്യമെന്തെന്ന് മനസ്സിലായില്ല. അവൾ ജോസഫ് വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഭാഗം ആ പേപ്പറിൽ വായിച്ചു. അതിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു:– „ഇന്നലെ തിരുവനന്തപുരം മെയിൻറോഡിൽ വച്ച് നടന്ന ഒരു കാറപകടത്തിൽ മാധവൻപിള്ള എന്ന പേരായ ഒരമ്പത്തെട്ടുകാരൻ മരിച്ചതായി റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹം, താൻ തന്റെ മകനെ തിരക്കി നടക്കുകയായിരുന്നെന്നു പറഞ്ഞിട്ടാണ് നിശ്ചലനായത്". „എലിയാമ്മ ഞെട്ടിപ്പോയി അവൾ ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി പക്ഷേ ജോസഫ് സങ്കടപ്പെടാനുള്ള കാരണം? അയാൾ „അയ്യോ! എന്റെ അച്ഛൻ" എന്ന് പറയുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ, താനീകാണുന്ന ജോസഫ്, വേണുവാണെന്നോ?!! അഗാധവും, അനന്തവുമായ ചിന്തകൾ അവളുടെ മനസ്സിൽ മിന്നൽപോലെ പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരെത്തുംപിടിയും കിട്ടുന്നില്ല.

പെട്ടെന്ന് അവളൊന്നു ഞെട്ടി. ജോസഫ് ബോധമില്ലാതെ കിടക്കുകയാ

യിരുന്നു. അവളെഴുന്നേററു് കുറച്ചു വെള്ളം കൊണ്ടു വന്നു് ജോസഫിന്റെ മുഖത്തു് തളിച്ചു. ജോസഫു് ഉണർന്നു. ഏലിയാമ്മക്കു് ഒരു നിമിഷംപോലും നില്ക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. അവൾ ചോദിച്ചു. "ജോസഫു് നിങ്ങൾ, മാധവൻപിള്ളയുടെ മകൻ, വേണു വാണോ? അല്പനിമിഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ജോസഫു് പറഞ്ഞു. "അതെ! പക്ഷെ, ഞാൻ നിനക്കുവേണ്ടിയാണു്—ഈ വേഷം മാറിയതു്. എന്നോടു സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ രഹസ്യം ആരോടും പറയാതിരിക്കൂ." വേണു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. ഏലിയാമ്മ സമ്മതിച്ചു.

പിറേറ ദിവസം, ഇപ്പോൾ ഔസേപ്പുചേട്ടന്റെ ഒരു കുടുംബസ്നേഹിയായിത്തീർന്നിരുന്ന ജോസഫ്, ഔസേപ്പുചേട്ടന്റെ വീട്ടിൽപോയി. ഔസേപ്പുചേട്ടൻ എന്നത്തെപ്പോലെ അന്നും ജോസഫുമായി സംസാരത്തിൽമുഴുകി. യാദൃച്ഛികമായി, അന്നത്തെ ന്യൂസിനെപ്പററി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഔസേപ്പുചേട്ടൻ, തന്റെ അയൽക്കാരനായിരുന്ന മാധവൻപിള്ളയുടെ മരണത്തെപ്പററിയും, അയാളുടെ മകനെപ്പററിയും മററും ജോസഫിനോടു പറഞ്ഞു. ജോസഫിനു് തന്റെ ഹൃദയഭാരം ഒതുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, അയാൾ ഒന്നു് വെളിയിൽ കാണിച്ചില്ല. മാധവൻപിള്ളയുടെ മകൻ ഒരു ദുഷ്ടനായിത്തന്നെന്നു് ഔസേപ്പുചേട്ടൻ ജോസഫിനോടു പറഞ്ഞു. ജോസഫ് ഞെട്ടിപ്പോയി. ശരിക്കും താനൊരു ദുഷ്ടനല്ലേ? ഇനിയും, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ മരിക്കുന്നതല്ലേ നല്ലതു്? പക്ഷെ, ആ നാട്ടുകാരെ സംശയിപ്പിച്ചുകൂടാ. ജോസഫു് ഒന്നു് നിശ്വസിച്ചു. പാവം, ഔസേപ്പുചേട്ടനി താൻ, ദുഷ്ടനാണെന്നു പറയുന്ന വേണു, തന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്നു, താൻ നല്ല മനുഷ്യനാണെന്നു് പറയുന്ന, തന്റെ മകൾക്കു് വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നു് നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ജോസഫാണെന്നു് അയാൾ അറിയുന്നുണ്ടോ?

താമസിയാതെ തന്നെ, ജോസഫും ഏലിയാമ്മയും വിവാഹിതരായി. ജോസഫു്, താൻ ചെയ്തതിനെപ്പററിഓർത്തു് പശ്ചാത്തപിച്ചു. ഏതായാലും കഴിഞ്ഞതു കഴിഞ്ഞു. പക്ഷെ, രണ്ടുപേരും തങ്ങളുടെ രഹസ്യം മരണംവരെയും വെളിയിൽ പറഞ്ഞില്ല.

ഗദ്യകവിത

അനിയൻ

പി. ഗോപിനാഥ്, ക്ലാസ്സ് IX A

"നിന്റെ അനുജനെ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി മറക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക"

എന്തു്? അവനെ മറക്കുകയോ? ഇല്ല! അതസാദ്ധ്യമാണു്............

നിന്നെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നിന്റെ പുഞ്ചിരിയാർന്നമുഖം എന്റെ മനസ്സിൽ വരുന്നു.

ഞാൻ വീട്ടിൽ വരുമ്പോൾ പുഞ്ചിരിയോടെതിരേല്ക്കാറുള്ളതു് ഞാനോർക്കുന്നു. ഇനി നീ എന്നെ മന്ദഹാസത്തോടെതിരേല്ക്കുകയില്ലേ? ഇല്ലേ?.........

ഉത്തരം മുട്ടിപ്പിക്കുന്ന ചോദ്യശരങ്ങൾ കൊണ്ടു് നീ എന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. ഇനി നിന്നിൽ നിന്നും അത്തരം ചോദ്യങ്ങൾ കേൾക്കുകയില്ലേ? പറയൂ എന്നോടു് പറയൂ......

നിന്നെ ഞാനൊരു ദിവസം തൊന്തരപ്പെടുത്തിയതു് ഞാനിന്നലെയെന്നപോലെ ഓർമ്മിക്കുന്നു. നീ എന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ പിച്ചിച്ചീന്തിയപ്പോൾ എന്റെ കരാളഹസ്തങ്ങൾ നിന്റെ മൃദുലമായ കവിളുകളിൽ പതിച്ചു. അന്നു നീ കരഞ്ഞതിനതിരില്ല.

അനിയാ, എനിക്കു മാപ്പുതരു! അന്നു നിന്നെ വേദനിപ്പിച്ചതിനു് ഈ പാപിയായ ചേട്ടനു് മാപ്പുതരൂ............എന്റെ ഹൃദയം പാപഭാരത്താൽ വെണ്ണീറിൽ കിടന്നു നീറുകയാണു്.

നിലാവത്തു് നീ അമ്പിളി അമ്മാവനുമായി കളിക്കാറുള്ളതു് ഞാനെന്നുമെന്നും ഓർമ്മിക്കും.

അനിയാ............ഇല്ലാ നീ അനശ്വരനാണു്. നിന്നെ മറക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിയുകയില്ല.

കടമ

എൻ. എസ്സ്. ബോസ്സ്, X

"ഠം ഠം" തോക്കിൽ നിന്നുള്ള വെടിയുണ്ടകൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽക്കൂടി പാഞ്ഞു. ആഗസ്റ്റുമാസം അഞ്ചാംതീയതി. അതെ അന്നാണ് ചോരക്കൊതിയന്മാരായ പാകിസ്ഥാനികൾ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയിൽ കാൽകുത്തിയത്. നമ്മുടെ വീരപുത്രർ ആ ആക്രമികളെ വെറുതെ വിട്ടില്ല. മാതൃഭൂമിയുടെ മാനം കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി അവർ ധീരം പോരാടി. ആ വീരപോരാളികളുടെ നടുവിൽ കേളിയേറിയ ഒരു യോദ്ധാവുമുണ്ടായിരുന്നു: കൃഷ്ണൻകുട്ടി.

"ഇനി എന്നെ തല്ലരുത്, തല്ലിയാൽ ഞാൻ"........

"നീ എന്തു ചെയ്യുമെടാ തല്ലിയാൽ? പട്ടിണിയാണെങ്കിലും ഞാൻ നിന്നെ ചന്തപ്പിള്ളാരുടെകൂടെ വിടത്തില്ല"

വീണ്ടും വീണ്ടും അവന്റെ അച്ഛൻ കൃഷ്ണൻകുട്ടിയെ അടിച്ചു. അവസാനം അവന്റെ സ്നേഹനിധിയായ അമ്മ വന്നു തടസ്സം പിടിച്ചിട്ടാണ് അച്ഛൻ നിറുത്തിയത്. എന്നാലും അച്ഛന്റെ ക്രോധാഗ്നി അണയാൻ പിന്നെയും കുറേസമയം വേണ്ടിവന്നു.

ദേഷ്യം ശമിച്ചപ്പോൾ ആ പിതാവിന് താൻ അപരാധിയാണെന്നു തോന്നി. പതുക്കെ മകന്റെ അടുത്തുചെന്ന് അവന്റെ ദേഹം തടവിനോക്കി. എല്ലായിടത്തും അടിയുടെ പാടുകൾ. കൃഷ്ണന്റെ ശരീരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന കണ്ണുനീർ പോരാത്തിട്ടായിരിക്കണം ഒരു തുള്ളിക്കണ്ണുനീർകൂടി വീണു. മകന്റെ കയ്യിൽപ്പിടിച്ച് മാപ്പിരക്കാൻവന്ന ആ കരങ്ങളെ അവൻ തട്ടിമാറ്റി. "നിങ്ങൾക്കിനി ഇങ്ങിനെ ഒരു മകനില്ലെന്നു വിചാരിച്ചുകൊള്ളൂ" ഈ വാക്കുകൾ മുഴുമിപ്പിക്കാതെ അവൻ അവിടെ നിന്നും ഇറങ്ങി.

കയ്യിൽ കാലണപോലുമില്ലായിരുന്നു. എങ്ങോട്ടാണ് പോകേണ്ടതെന്ന് അവനു ഒരു തിട്ടവുമില്ലായിരുന്നു. അവന്റെ കാലുകൾ അവനെ താനേ എങ്ങോട്ടൊക്കെയോ കൊണ്ടുപോയി.

ടൗണിലെത്തി. പോലീസ് സ്റ്റേഷന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു പറ്റം ജനങ്ങൾ തടിച്ചുകൂടി നില്ക്കുന്നു. കാരണം ആരായാൻവേണ്ടി അവൻ അങ്ങോട്ടുചെന്നു ആ ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽക്കൂടി. അതുവഴി നടന്നുപോയ ഒരു വല്യമ്മ പുച്ഛരസത്തിൽ പറയുന്നതുകേട്ടു. "പാവിലെ പട്ടാളമാ; ഈ വിക്രിയകളൊക്കെ എന്തിനെന്ന കാരണമല്ലെന്ന നാട്ടുകാരുടേതു" പിന്നെ അവരുടെ പഴയകാലത്തെക്കുറിച്ച് കുറെയൊക്കെ പറയുന്നതും കേട്ടു.

കൃഷ്ണൻകുട്ടിയേയും മറ്റു ചിലരേയും കൂട്ടത്തിൽ എടുത്തു. അങ്ങനെ അവൻ ഒരു പട്ടാളക്കാരനായിമാറി. അവരെ ആസ്സാമിലെ കാനനങ്ങളിലേക്കാണ് ആദ്യമായി കൊണ്ടുപോയത്.

പരിശീലനം കഴിഞ്ഞ് ഒരു ദിവസം കൃഷ്ണൻകുട്ടി ക്യാമ്പിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. "ഇത്രയും നാളായി വീട്ടിൽനിന്നുംപിണങ്ങിപ്പോന്നിട്ട്. ഒരു കത്തെങ്കിലും അയയ്ക്കേണ്ടേ?" അവന്റെ മനസ്സാക്ഷി അലട്ടി. ആ ദിവസം തന്നെ അവൻ വീട്ടിലേക്കുള്ളൊരു കത്തെഴുതി. പക്ഷേ അതിലെ കൊള്ളിവച്ച വാചകങ്ങൾ അവന്റെ അമ്മയുടെയും അച്ഛന്റെയും മനസ്സിൽ കൂരമ്പുപോലെതറച്ചു. കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ വിരഹദുഃഖകാരണം പൊഴിഞ്ഞു. ഇതെല്ലാ ദുഃഖത്തെയും ഉരുക്കത്തക്ക ശക്തിയുള്ള ഒരു മറുപടിയാണ് അവനു തിരികെ കിട്ടിയത്.

ആ നിമിഷംതന്നെ മാപ്പിസറുടെ അനുവാദത്തോടെ വീട്ടിലെത്തി. സ്വന്തം വീടെല്ലാമൊന്നു പുതുക്കിപ്പണിയിച്ചു. പെങ്ങളുടെ വിവാഹത്തിനെല്ലാം ഒരുക്കി വച്ചു. ഒന്നുരണ്ടുദിവസമേയുള്ളൂ. അപ്പോഴേക്കും കൊതിയന്മാർ നമ്മെ ആക്രമിച്ചു.

കൃഷ്ണൻകുട്ടി ഗദ്ഗദസ്വരത്തിൽ എല്ലാവരോടും യാത്രചോദിച്ചു. "പെങ്ങളുടെ കല്യാണം ഭംഗിയായി നടത്തണം. അവിടെ ചെന്നിട്ടു ഞാൻ എങ്ങനെയെങ്കിലും പണം അയയ്ക്കാം. കല്യാണത്തിനുമുമ്പ് ഞാനിവിടെ എത്തും." അവൻ പോയി.

നിയമിതസമയത്തു തന്നെ ഒരു പെട്ടിനിറയെ ഉടുപ്പുകളും, പെങ്ങൾക്ക് അവൻ നേരത്തെ വാങ്ങിവച്ചിരുന്ന ഒരു സാരിയും, ആയിരം രൂപയും അതിന്റെകൂടെ ഒരു കമ്പിയും ആ പിതാവിനു ലഭിച്ചു. കൃഷ്ണൻകുട്ടിയുടെ ആത്മാവ് എന്നന്നേക്കുമായി വിട്ടുപിരിഞ്ഞു. പക്ഷേ അവന്റെ കടമ അവൻ മറന്നില്ല.

അനീതി

ദേവീപ്രസാദ്, IX B

തിരുവനന്തപുരത്തെ ഒരു ജനനിബിഡമായ വീഥിയിൽക്കൂടി ഒരു ഭ്രാന്തൻ എന്തൊക്കെയോ പുലമ്പിക്കൊണ്ട് നടന്നുപോയി. അപ്പോൾ ഒരു വലിയ കാറിൽ ഒരു മധ്യവയസ്കൻ അയാളുടെ അടുത്തുകൂടിപോയി. ഭ്രാന്തൻ, ആ കാറിൽതന്നെ നോക്കിയിട്ട് അതിലുണ്ടായിരുന്ന ആളിനെ ചീത്ത പറഞ്ഞുകൊണ്ട് നടന്നുപോയി.

മാസങ്ങൾക്കുശേഷം വീണ്ടും ഞാൻ ആ ഭ്രാന്തനെ കാണുകയുണ്ടായി. ജീവനോടെയല്ലെന്നുമാത്രം. അന്നേരം അയാൾ ഫുട്പാത്തിൽ നിശ്ചലനായി കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ ആൾക്കൂട്ടവുമുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ പലരും അയാളെ അറിയാമായിരുന്നു. എനിക്ക് പോകേണ്ടിയിരുന്ന സ്ഥലം അടുത്തായതിനാൽ ഞാൻ അയാളുടെ പൂർവ്വചരിത്രം ഒരു വയസ്സനോട് ചോദിച്ചു.

"ഏകദേശം 10 കൊല്ലത്തിനുമുമ്പ്" എന്നാണ് ആ വയസ്സൻ തുടങ്ങിയത്. അയാൾ തുടർന്നു, ഏകദേശം 10 കൊല്ലം മുമ്പ് ഒരു പുണ്യമുള്ള റിക്ഷാക്കാരൻ ഇവിടെ വന്നു. അയാൾ വളരെ സത്യസന്ധനും കൂലിക്കുവേണ്ടി അടിയുണ്ടാക്കാത്തവനും ആയിരുന്നു. മിക്കവാറും യാത്രക്കാർക്ക് അയാളുടെ റിക്ഷായിൽ കയറിയാൽ മതിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അയാളുടെ സഹജോലിക്കാർക്ക് അയാളോട് ദേഷ്യമായിരുന്നു.

അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം അവരിൽ ഒരാളുടെ 10 രൂപാ കളഞ്ഞുപോയി. ഗോപി, അതായിരുന്നു ആ ഭ്രാന്തന്റെ പേര് എല്ലാവരും ഗോപിയുടെ പേരിൽ കുറ്റം ചുമത്തി. ഗോപി സത്യം പറഞ്ഞു. ആരും വിശ്വസിച്ചില്ല.

ഒരു വാക്കേറ്റം ഉണ്ടായി. ഗോപിയും രഘു പരമുവും തമ്മിൽ ഇടഞ്ഞു. രഘുപരമുഗോപിയെ മർദ്ദിച്ചു. ഗോപി അവനെ തള്ളി താഴെയിട്ടു. കഥ കഴിഞ്ഞു. സമാധാനപാലകർ എന്നു വിളിക്കുന്ന പോലീസ് സ്ഥലത്തെത്തി, രണ്ടുപേരെയും വിലങ്ങു വച്ചു.

കോടതിയിൽ കൊണ്ടുപോയി എല്ലാ റിക്ഷാക്കാരും രഘുവിനെ സഹായിച്ചു. എല്ലാവരും ഗോപിക്കെതിരെ വിധിയെഴുതി. ഗോപിയുടെ നേരെ ആരും സഹായഹസ്തം നീട്ടിയില്ല.

ഗോപി ജയിലിലുമായി. ഇതിനിടയിൽ ഗോപിയുടെ റിക്ഷാ മറ്റുള്ളവരെല്ലാം സ്വന്തമാക്കി വാടകയ്ക്കു കൊടുത്തു. ആറുമാസം കഴിഞ്ഞ് ഗോപി ജയിലിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി.

റിക്ഷാക്കൂലി വേണ്ടി മമ്മതിന്റെ അടുത്തു ചെന്നു. മമ്മതുമുതലാളി ഗോപിയെ ശകാരിച്ചു. ഗോപി വീണ്ടും വീണ്ടും അപേക്ഷിച്ചു. മമ്മതുമുതലാളി ഗോപിയെ അയാളുടെ വീട്ടിൽ നിന്നും അടിച്ചിറക്കി.

ഗോപിയാകട്ടെ, പോയി പോലീസിൽ പരാതി ബോധിപ്പിച്ചു. പിറേറന്ന് പോലീസ് മമ്മതുമുതലാളിയുടെ വീട്ടിൽ വന്നു. അവർ ഉള്ളിൽ പോയി എന്തോ സ്വകാര്യം പറഞ്ഞു. മമ്മതുമുതലാളി ഒരു പൊതി ഇൻസ്പെക്ടറുടെ പോക്കററിലിട്ടു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇൻസ്പെക്ടർ ഇറങ്ങിവന്ന് ഗോപിയേയും കൊണ്ട് സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു പോയി. റിക്ഷാ ഗോപിയുടേതല്ലെന്ന് പറയിക്കുവാൻ ഇൻസ്പെക്ടർ കഴിയുന്നതും ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ ഗോപി സമ്മതിച്ചില്ല. ഗോപിക്ക് മർദ്ദനം കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ പോലീസുദ്യോഗസ്ഥൻ ബൂട്ട്സിട്ട് ചവിട്ടി. ചവിട്ട് തലക്കേററു. ഗോപിക്ക് ബോധമില്ലാതായി. തലയിൽ നല്ലൊരു മുറിവുണ്ടായിരുന്നു.

പെട്ടെന്നു തന്നെ ആശുപത്രിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആശുപത്രിയിൽ രണ്ടുമാസം കിടന്നു. മൂന്നുമാസത്തിനുശേഷം ഗോപിയെ വിട്ടു. തലയ്ക്ക് നല്ല സ്ഥിരതയില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ അയാൾ തെരുവുകൾ തോറും അലഞ്ഞുതിരിയാൻ തുടങ്ങി. നട്ടുച്ചനേരം ഒരു സഹിക്കവയ്യാത്ത ചൂട്. ആഹാരമില്ലായ്മയും അവന്റെ ഭ്രാന്തിനെ കൂട്ടി. ഇനി മെല്ലാം പുറമെ നാട്ടുകാരുംകൂടി അവനെ ഭ്രാന്തനാക്കി.

അവൻ ലോകമേ തറവാട് എന്ന മട്ടിൽ അലയാൻ തുടങ്ങി. മമ്മതുമുതലാളി അടിക്കടി ഉയർന്നു. അയാൾ മമ്മതുഹാജിയായി. കാറും വീടുമൊക്കെ വലുതാക്കി.

മമ്മതുമുതലാളിയുടെ കാറുപോകുമ്പോൾ ഭ്രാന്തൻ അതിനെനോക്കി ശപിക്കുമായിരുന്നുവത്രെ. വയസ്സൻ നിർത്തി എഴുന്നേററുപോയി. ഞാൻ അവിടെത്തന്നെ നിന്നു.

അന്നേരം മമ്മതുമുതലാളിയുടെ കാറ് അതിലേപോയി. മമ്മതുമുതലാളി ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിലേക്ക് ഒന്നുനോക്കി. കാർ അതിവേഗം പാഞ്ഞുപോയി. മമ്മതുമുതലാളി അവിടെത്തന്നെ നോക്കിയിരുന്നു. ഒരു പക്ഷേ അയാൾ പശ്ചാത്തപിച്ചിട്ടാവാം. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ശല്യം ഒഴിഞ്ഞു എന്നു കരുതിയിട്ടുണ്ടാവാം.

ചെറുകഥ

“നിലാവെളിച്ചവും കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളും”

പി. ഗോപകുമാർ VI A

സമയം ആറുമണി ആയിക്കാണും. രാജൻ നീലിമയാർന്ന ചക്രവാളത്തിലേയ്ക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുകയാണ്. അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ മുത്തുമണികൾപോലെ ധാരമുറിയാതെ അവന്റെ കമനീയമായ കവിളിലൂടെ താഴെ വീഴുകയാണ്. അവൻ അവന്റെ മനസ്സാക്ഷിയോട് ചോദിച്ചു. അവന്റെ അച്ഛൻ എവിടെയാണെന്ന്.

അയലത്തെ മണിയുടെ അച്ഛൻ അവനെ പല സ്ഥലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോകുന്നതും, അവനാവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നതും, മണിക്ക് ആകാശക്കോട്ടയിലെ രാജകുമാരന്റെ കഥ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതും മററും അവൻ കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടും ഉണ്ട്. പക്ഷേ, രാജന്റെ അച്ഛനെ അവൻ ഒരു നോക്കുകണ്ടിട്ടുപോലുമില്ല. രാജന്റെ അമ്മയോട് അവൻ അച്ഛനെവിടെ എന്ന് ഒരിക്കൽ ചോദിച്ചപ്പോൾ മറുപടിയായിട്ട് കുറെ കണ്ണുനീരും വേദനയിൽ കുതിർന്ന ചുംബനവുമാണ് അവന് കിട്ടിയത്.

രാജന്റെ അച്ഛൻ ഒരു കൂലിവേലക്കാരനായിരുന്നു. അയാൾ ഒരു നല്ല അദ്ധ്വാനശീലനായിരുന്നു. അയാൾ തന്റെ 20-ാം വയസ്സിൽ രാജന്റെ അമ്മയായ ലക്ഷ്മി അമ്മയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. പക്ഷേ ആ ദാമ്പത്യം നീണ്ടുനിന്നില്ല. 5 മാസം മാത്രം പ്രായമുള്ള രാജനേയും തന്റെ ഭാര്യയേയും വേദനയുടെയും പട്ടിണിയുടെയും അഗാധമായ ചുഴിയിലേയ്ക്ക് തള്ളിക്കൊണ്ട് രാജന്റെ അച്ഛനായ മാധവൻപിള്ളയെ വിധി അതിന്റെ ക്രൂരമായ കറുത്ത കൈകൾ പ്രയോഗിച്ച് ഇരുളിലേയ്ക്ക് വലിച്ചു നീക്കി.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ അന്നുമുതൽ അടുത്തുള്ള മറിയാമ്മയുടെ വീട്ടിൽ ജോലിക്കുപോകാൻ തുടങ്ങി. അവിടെനിന്നും അവരുടെ മകനായ സണ്ണി ഇട്ടുകീറിയ ഒരു ഉടുപ്പ് രാജന് ഒരു ദിവസം കൊടുത്തു. അവൻ അതിട്ടുകൊണ്ട് സ്കൂളിൽ ചെന്നപ്പോൾ കുട്ടികൾ അവനെ കളിയാക്കുന്നതുകണ്ട് അവൻ പരിഭ്രമിച്ചു. കാരണം ഇതായിരുന്നു. സണ്ണി സ്കൂളിൽചെന്ന് അവന്റെ കൂട്ടുകാരോടെല്ലാം പറഞ്ഞു ഈ ഉടുപ്പ് അവന്റെ വീട്ടിൽ തറതുടക്കാൻ ഉള്ളതായിരുന്നു എന്നും അത് രാജന്റെ അമ്മ മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് വന്നതാണെന്നും, വീട്ടിൽ അവന് ഉടുപ്പ് വാങ്ങിക്കൊടുക്കാൻ ആരുമില്ലെന്നു, അതുകൊണ്ടാണ് അവർ മോഷ്ടിച്ചതെന്നും മററും.

രാജൻ അന്ന രാത്രി തന്റെ അച്ഛനെ തേടി വീടുവിട്ടിറങ്ങി നടക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ നിലാവെളിച്ചത്തിൽ അവന്റെ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ സ്ഫടികമണികൾപോലെ പ്രകാശിച്ചു. വീണ്ടും അവൻ നടക്കുകയാണ്. വീണ്ടും, വീണ്ടും പരന്ന ആകാശവും നീണ്ടപാതയും കൂട്ടിമുട്ടുന്നതുവരെ...........

പഞ്ഞക്കർക്കടകം

ഗോവിന്ദമോഹൻ നായർ, VIII A

ഭയങ്കരമായ മഴയും കൊടുങ്കാറ്റും നാലാമത്തെ ദിവസവും തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എവിടെ നോക്കിയാലും വെള്ളം മാത്രമേ കാണുവാനുള്ളൂ. പക്ഷെ വേലു ഇതൊന്നും അറിയുന്നില്ല. അവൻ മുട്ടോളമുള്ള വെള്ളത്തിൽ കാലുകൾ പൊക്കിപ്പിടിച്ച് മുമ്പോട്ട് പായുകയാണ് കൈയ്യിൽ ഒരു മരുന്നു കുപ്പിയുമായി.

അവന്റെ വീട്ടിലെ കഥയാണെങ്കിൽ പരമദയനീയമാണ്. വെളുക്കുമ്പോൾ തൊട്ട് വൈകുമ്പോൾവരെ ഇടവിടാതെ പണിചെയ്തുകിട്ടുന്ന ചെറിയ പണംകൊണ്ടാണ് അവന്റെ കുടുംബം നാളുകൾ പിന്നിട്ടു വന്നിരുന്നത്. മഴക്കാലമായതോടെ റേഷൻവാങ്ങാൻ പോലും കാശില്ല. അവന്റെ കുട്ടികൾ പന്ത്രണ്ടുപേരും രാപകൽ പട്ടിണിയാണ്. ആ കുടുംബം അടച്ച് പനി പിടിപെട്ടിരിക്കുകയാണ്. കുട്ടികൾ എല്ലാവരും അവരുടെ അമ്മയുടെ ചുറ്റിനും ഇരുന്ന് നിലവിളിക്കുകയാണ്. പക്ഷെ ആ പാവപ്പെട്ട സ്ത്രീ എന്തു ചെയ്യുവാനാണ്? ആ സ്ത്രീ കരളലിഞ്ഞു കരഞ്ഞുകൊണ്ട് മക്കളെ പറഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിക്കുകയാണ്. "മക്കളേ, അച്ഛനിപ്പം മരുന്നും അരിയും കൊണ്ടുവരും."

പക്ഷെ വേലു ഇതൊന്നും അറിയുന്നില്ല. അവൻ ആറു മൈലകലെയുള്ള ഡിസ്പെൻസറിയുടെ നേരെ കുന്നുകളും കുഴികളും തോടുകളും കടന്ന് കുതിച്ചുപായുകയാണ്. അവനെ ക്ഷീണവും വിശപ്പും ബാധിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഒരു മണിക്കൂറായി മഴ നനഞ്ഞു തുടങ്ങിയിട്ട്. അവൻ വിശപ്പു സഹിക്കവയ്യാതെ കൈലി വരിഞ്ഞുകെട്ടി. ഇനി രണ്ടു മൈലു മാത്രമേയുള്ളൂ ഡിസ്പെൻസറിയിലെത്താൻ.

കുട്ടികൾ അമ്മയുടെ ചുറ്റുമിരുന്ന് ദയനീയമായി കരയുകയാണ്. അവൾക്കതു സഹിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു വാക്കത്തിയുമെടുത്തുകൊണ്ട് അടുത്തുള്ള അവിരാ മുതലാളിയുടെ കപ്പത്തോട്ടത്തിലിറങ്ങി. കപ്പത്തോട്ടത്തിൽ അനക്കം കണ്ടുകൊണ്ട് മുതലാളിയും വേലക്കാരനും വലിയ ചൂരലുകളുമായി ഓടിവന്ന് ആ പാവപ്പെട്ട സ്ത്രീയെ ദയനീയമായി മർദ്ദിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവൾ വേദന സഹിക്കവയ്യാതെ മുതലാളിയുടെ കാലിൽ വീണ് 'എന്നെ അടിക്കരുതേ' എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് അപേക്ഷിച്ചു. പക്ഷെ ഒരു പാവപ്പെട്ട സ്ത്രീയുടെ ദയനീയമായ അപേക്ഷയിൽ ആര് ശ്രദ്ധിക്കുന്നു? അവളെ പറമ്പിനു പുറത്താക്കിയ ശേഷം മുതലാളിയും വേലക്കാരനും മടങ്ങി. ആ സ്ത്രീ വേദന സഹിക്കവയ്യാതെ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു കുടിലിലേക്കു നീങ്ങി. തിണ്ണയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവൾ ബോധം കെട്ടു നിലംപതിച്ചു. കുട്ടികൾ "അമ്മേ, അമ്മേ" എന്നു മാറത്തടിച്ചു വിളിച്ചുകൊണ്ട് അവളുടെ ചുറ്റിനും കൂടി. പക്ഷെ ആ അമ്മ വിളി കേട്ടില്ല. അവൾ ഈ ലോകത്തോട് അന്ത്യയാത്ര പറഞ്ഞിരുന്നു.

വേലു മരുന്നുമായി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയാണ്. വഴിക്കുള്ള തോടുകൾ ആറുകളായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. അവന്റെ ശക്തി മുഴുവൻ ക്ഷയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇടിയും മഴയും കൊടുങ്കാറ്റും തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. വേലു വീട്ടിനു നേരെ ഓടുകയാണ്. ഏകദേശം ഒരു ഫർലാംഗ് അകലത്തിൽ വേലുവിന്റെ വീട് ദൃശ്യമായി. പെട്ടെന്ന് എന്തോ ഒരു ഭയാനകമായ ശബ്ദം. അടുത്തുള്ള മല ഇടിഞ്ഞു വീണതാണ്. അവൻ മക്കളേ എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് മലയുടെ അടിവാരത്തിലുള്ള വീട്ടിലേക്കു ഓടി.

വേലു അവിടെക്കണ്ട കാഴ്ച ഏറെ ഭീകരമായിരുന്നു. അവന്റെ വീട് മണ്ണിനടിയിലായിരിക്കുന്നു. അവന്റെ കുട്ടികളെല്ലാം മണ്ണിൽ ആണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു. അവൻ അന്ധാളിച്ചുപോയി. മല വീഴുന്ന ശബ്ദം കേട്ടുകൊണ്ട് ഓടിവന്നവരെല്ലാം പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി.........അവൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെ അന്ധാളിച്ചുനിന്നുപോയി.

"മല്ലപ്പന്തലിൽനിന്ന്"

എൻ. എസ്സ്. ബോസ്സ്, X

"മകളേ ശാന്തേ! കഞ്ഞികാലമായോടീ?" ഒരു അസ്ഥിപഞ്ജരം വാടിക്കുഴഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഓലമേഞ്ഞ ഒരു പുരയാണ് ഈ വൃദ്ധസദനത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടം. മഴയെ എല്ലായ്പ്പോഴും സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതുകാരണം ചരിഞ്ഞു മറിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന എപ്പോഴും കരിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഒരു ചാണകപ്പുരയുടെ തിണ്ണയിൽ ഒരു കയറുകട്ടിലിൽ വൃദ്ധനായ വീട്ടുകാരണവർ മുറുക്കാൻ ചെല്ലത്തിനുമുമ്പിൽ ചിന്താമഗ്നനായിട്ടങ്ങനെ ഇരിക്കുകയാണ്. നാരായണപ്പിള്ളകാരണവരുടെ ചിന്ത തന്റെ മകളെക്കുറിച്ചാണ്.

ശാന്തയാണെങ്കിൽ കല്യാണപ്രായം അല്പം കടന്നു നില്ക്കുകയാണ്. തന്റെ അച്ഛന്റെയും അമ്മയുടെയും വിലാപങ്ങളോടൊത്ത് അവൾ യാതൊരക്ഷരവും ഉരിയാടാതെ ആ വീട്ടിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്. അവളാണെങ്കിൽ കരയാത്ത ദിവസം വളരെ ചുരുക്കം തന്നെ. അവളുടെ കൂട്ടുകാരെല്ലാം ഇപ്പോൾ എത്ര നല്ല നിലയിൽ! പണത്തിന്റെ കുറവു കാരണം അവൾ മാത്രം ഈ ലോകത്തിൽ പിന്തള്ളപ്പെട്ടു. അവൾ S. S. L. C. പാസ്സായി. പക്ഷെ പണത്തിന്റെ കുറവ് ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം അവൾക്ക കൂട്ടുകാരോടൊത്തു പഠിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. പോരെങ്കിൽ കൂട്ടുകാരുടെ നാണിയമ്മയുടെ കനത്ത സ്വരവും "ഹോ! ആനപോലങ്ങുകേറി വളർന്നിട്ട് വീട്ടിൽ ആരും ഇതന്വേഷിക്കില്ലേ? ഇതിനെ ഒക്കെ ആരാണാ എന്താ ഇങ്ങോട്ട് പറഞ്ഞുവിട്ടത്?" ഇതൊക്കെ കേട്ടാൽ ആരാണ് കരയാതിരിക്കുന്നത്. ആരും കാണാതെ അവൾ വല്ല മൂലയിലും ചെന്നിരുന്നു കരഞ്ഞ് തന്റെ സങ്കടം തീർക്കും.

പല പല കൂട്ടരും കല്യാണത്തിന് വന്നു. ചിലർക്ക് സ്വത്തുപോരത്രേ. വേറെ ചിലർക്ക് പഠിപ്പുപോരാ. മറ്റുള്ളവർക്കാണെങ്കിൽ പെണ്ണിന്റെ മുഖമോ നാക്കോ ഒന്നും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ചിലപ്പോൾ പെൺകുട്ടിക്കായിരിക്കും ഇഷ്ടപ്പെടാത്തത്. ചെറുക്കന് ഒരു ജോലിയുമില്ല. അല്ലെങ്കിൽ അവനൊരു മുടന്തുണ്ട്. അതുമല്ലെങ്കിൽ ഒരു ദീനക്കാരൻ. ഇങ്ങനെ പെണ്ണുകാണാൻ വരുന്നവർക്ക് നാണിയമ്മ കുറ്റം കണ്ടുപിടിച്ചു.

"അടുത്തുവരുന്ന ഇരയെ വലയിട്ടു പിടിക്കാം" എന്നും മറ്റും വിചാരിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് ശാന്തമ്മ കഞ്ഞിവെള്ളവുമായി കയറിവന്നത്. "എന്താ മോളേ നിനക്കൊരു വല്ലായ്മ?" ആ വൃദ്ധപിതാവു ചോദിച്ചു. "ഒന്നുമില്ലച്ഛാ" അവൾ കതകിനു മറഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"ആട്ടെ, മോളെ എനിക്കറിയാം നിന്റെ വിഷമമെല്ലാം. വേറെ ഏതൊരു പെൺകൊച്ചായിരുന്നെങ്കിലും ഇതു സഹിക്കയില്ല" അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ അശ്രുകണങ്ങൾ നിറഞ്ഞു. അയാൾ വീണ്ടും ചിന്തയിൽ മുഴുകി. അവസാനം നാരായണപ്പിള്ളയെഴുന്നേറ്റു വേച്ചു വേച്ചു നടന്നുതുടങ്ങി. ആ അല്പപ്രാണി കൊയ്ത്തടുത്തുള്ള തന്റെ വയലിനെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് തിരിച്ചത്. "അച്ഛാ നിൽക്ക്!" അതൊരു ആജ്ഞയായി തന്നെ. കടിഞ്ഞാണിട്ടതുപോലെ അയാൾ അവിടെ നിന്നു. "ഈ തണുപ്പുള്ള അച്ഛൻ ഒരിടത്തും പോകണ്ട" അയാൾ ഒരു മന്ത്രമെന്നപോലെ അവിടെ വന്ന് വീണ്ടും തന്റെ പഴയ സ്ഥാനത്ത് ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു.

പുറത്ത് ആരോ ഒന്ന് കൃത്രിമമായി ചുമച്ചു. ഉടൻ വാതില്ക്കൽ മുട്ടി. ശാന്തമ്മ ചെന്ന് വാതിൽ തുറന്നുകൊടുത്തു. അവൾക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായി. പെട്ടെന്ന് മിന്നൽപോലെ ശാന്തമ്മ അടുക്കളയിലേക്കു പോകുകയുംചെയ്തു. രണ്ടു പരിചിതർ

മെല്ലാർ രാമൻകുട്ടിയോടൊപ്പം പ്രവേശിച്ചു. ആ വൃദ്ധപിതാവു് അവരെ കണ്ടിട്ടു കണ്ടിട്ടില്ലാ എന്ന മട്ടിൽ നിലകൊള്ളുന്ന സ്റ്റൂളിൽ ഇരുന്നു.

സാവധാനം അവർ പരസ്പരം കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ തുടങ്ങി. മെല്ലാർ ആഗതരെ പരിചയപ്പെടുത്തി. കമ്പിയില്ലാകമ്പി മുഖേന നാരായണച്ചാർ കാപ്പിക്കുള്ള ആജ്ഞ അടുക്കളയിലെത്തിച്ചു. കുറച്ചുനേരം ഇരുന്നു സംസാരിച്ചതിനുശേഷം കാരണവർ ഉറക്കെ ചോദിച്ചു. "എടിയേ, ഇതെന്താടി, ഇവരിവിടെ താമസിക്കുവാൻ വന്നതല്ല. കേട്ടോടി. വേഗം കാപ്പികൊണ്ടുവാ കൂടെ കടിയും.

ഒരു കിറുങ്ങലോടുകൂടി നാണിയമ്മ കാപ്പിയുമായി അവിടെയെത്തി. "ദേ കാപ്പി" എന്നും പറഞ്ഞ് കാപ്പി ഒരു കോണിൽ വച്ചിട്ട് മാറി അവിടെനിന്നു. അപ്പോഴാണ് അവരുടെ ദൃഷ്ടി കതകിന്റെ മറവിൽ നിന്നിരുന്ന ശാരദമ്മയിൽ പതിച്ചത്. "എ! പോടി! അപ്പുറത്ത്". നിനക്കെന്താ ഇവിടെ കാര്യം? കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ശാരദമ്മ രംഗത്തുനിന്നും പിരിഞ്ഞു.

കാപ്പികുടി കഴിഞ്ഞ് അവർ പലതിനെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചു. തന്മൂലം സമയം വളരെയധികം മുമ്പോട്ടുനീങ്ങി. അപ്പോൾ അവരിൽ ഒരാൾ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി "നമ്മളു വന്നതിതിനൊന്നുമല്ല, കേട്ടോ" അവസാനം അവർ കല്യാണക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്തു. അന്യ പാവന്റെ ഉരപ്പടിയിൽ കല്യാണം ഉറപ്പിച്ചു. തനിക്കുകൊടുക്കാൻ ത്രാണിയില്ലെങ്കിലും എങ്ങിനെയെങ്കിലും ചെയ്യണം. വീട്ടിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞോട്ടെന്ന വിചാരിച്ച് നാണച്ചാർ അതിനു വഴങ്ങി. ബോധാത കല്യാണനിശ്ചയത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലെന്ന സമ്മതിച്ച് മേടം20-ാംതിയതി ക്ക കല്യാണം നടത്താം എന്നു പറഞ്ഞ് ചെറുക്കൻകൂട്ടർ പിരിഞ്ഞു.

കാലം വളരെ വേഗം നീങ്ങി, കല്യാണദിവസമായി. കല്യാണച്ചെലവിനുവേണ്ടി അയാൾ വീടും സ്ഥലവും പുരയിടവും എല്ലാം വിറ്റു. പിന്നെ എന്തെന്ന ചിന്ത നാണച്ചാർക്കില്ലായിരുന്നു. എവിടെയും അലങ്കാരം. നാദസ്വരത്തിന്റെ നാദം, ചന്ദനത്തിന്റെ മണം, പുത്തരിച്ചോറിന്റെ വാസന. അടപ്രഥമന്റെ രുചി, ആ അന്തരീക്ഷം ഉത്സവമേളമായി. ചെറുക്കൻ കൂട്ടരെത്തി. പെണ്ണിനെയും ചെറുക്കനെയും വിവാഹമണ്ഡപത്തിൽകൊണ്ടുവന്നിരുത്തി. കൊച്ചുകുട്ടികൾ അട്ടഹസിച്ചു. പോകുന്ന സദ്യയുടേയും ആഘോഷങ്ങളുടേയും ഇടയിൽ മതിമറന്നു ലയിച്ചുപോയി. അവസാനം "പീ പീ" നാദത്തിനും കാഹളത്തിനും ചെറുക്കൻ താലി പെണ്ണിന്റെ കഴുത്തുവരെകൊണ്ടുവന്നു. അപ്പോൾ രണ്ടു പോലീസുകാർ ആൾത്തിരക്കിനിടയിൽ നിന്നും ചാടിവന്നു. "നിറുത്ത്" കൊലയാളി, കൊള്ളസംഘത്തിന്റെ തലവൻ. ഇനി നടക്കു സ്റ്റേഷനിലേക്ക്! പിന്നെ നീ കൊലക്കയർതാലിയായി നിന്റെ കഴുത്തിൽ തന്നെയിട്ടോ!" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവർ അവനെ വിലങ്ങുവച്ചു. നതവദനനായി അവൻ കയ്യിൽ വിലങ്ങുമായി ആൾക്കൂട്ടത്തിന്റെ ഇടയിൽക്കൂടിപോയി. ഇതെല്ലാം കണ്ടുനിന്ന വധു ബോധംകെട്ട് നിലംപതിച്ചു. നാരായണച്ചാർ ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ അവിടെയും ഇവിടെയും ഓടി. ആളുകളെല്ലാം കശപിശയോടെ പിരിഞ്ഞു. നാണിയമ്മയെ ആ ദേശത്തെങ്ങും അതിൽപ്പിന്നെ കണ്ടിട്ടില്ല. അങ്ങനെ ഒരു കൊലപാതകി മൂലം ഒരു കുടുംബം മുഴുവൻ നശിച്ചു. വീടും ഉടയതുമില്ലാതെ പെരുവഴിമാത്രം ആശ്രയമുള്ള ഒരു കുടുംബം. എല്ലാം നശിച്ചു! നശിച്ചു!!

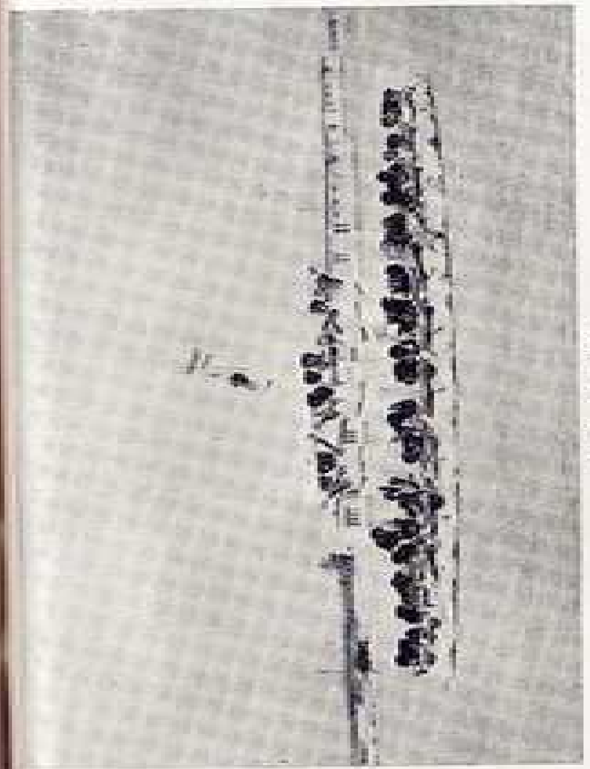
P. T. Display

Mrs. Sonpar giving away the Prizes

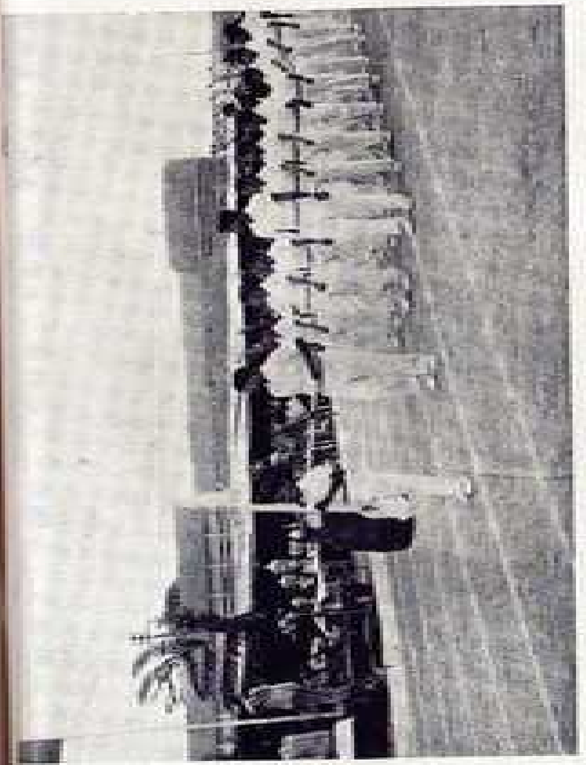
Capt. V. N. Sonpar I. N. taking the salute

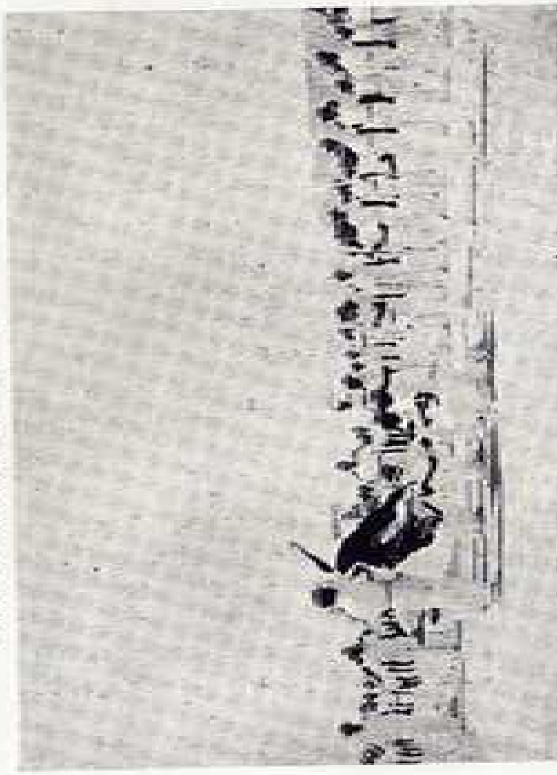
Oath taking Ceremony

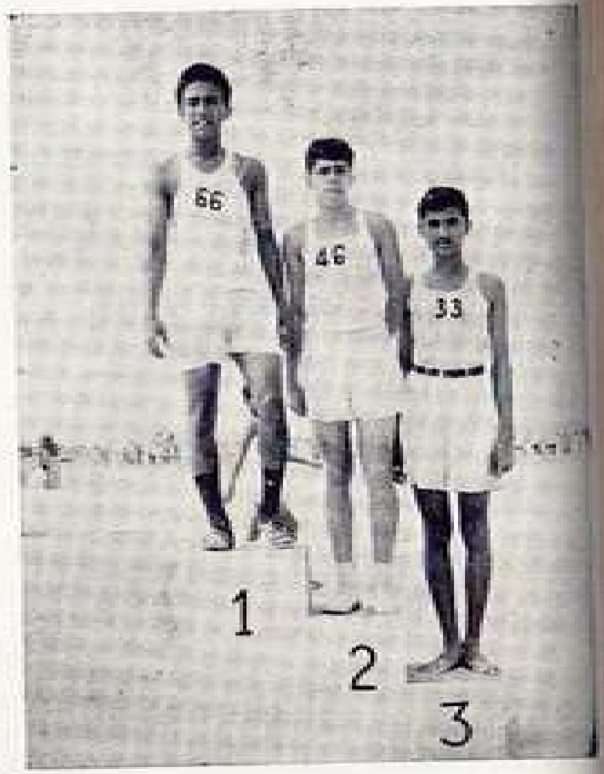

Seniors

Intermediates

Juniors

हिन्दी विभाग

विषय—सूची

	लेख		लेखक
१.	श्रद्धांजलि	—	IX C के विद्यार्थी
२.	वह असाधारण दिन	—	राजाराम IX A
३.	एक पैटन का अन्त	—	आर. कृष्ण कुमार IX A
४.	पोलीटेकनिकल कालेज	—	अशोक कुमार IX C
५.	लाल बहादुर शास्त्री	—	बेबी के टोमस IX B
६.	"मैं भी कहानी लिख सकता हूँ"	—	अशोक कुमार शर्मा IX C
७.	एन. सी. सी. कैम्प-अमरावती नगर	—	कमल शेखर महता IX A
८.	हमारी राष्ट्रभाषा	—	जी. आर. मोहन IX A

श्रद्धांजलि

(1)

एक था नेता
छोटा कद दुबला पतला
पर्वत सा अटल
जनता का लाड़ला
शांति का दूत
भारत का लाल।

—बर्नार्ड जौन

(2)

एक था नेता
तोड़ दियेदिल शत्रुओं के
मोह लिया सबको
उज्जवल विचारों से
शान्ति के प्रयत्नों में शहीद।

—भूपेन्द्रसिंह चीमा

(3)

एक था नेता
हीरे की चमक
लाल की आभा
झगड़े को दूर किया
अपना फर्ज निभाया।

—रमेश मल्होत्रा

(4)

एक था नेता
ताशकंद का वीर
भारत का वीर
सब कुछ देश को दिया
कुछ नहीं स्वयं लिया
हमारा नेता।

—सोनी मैथ्यू

(5)

एक था नेता
करा गया सम्मेलन
भारत और पाक का
जाना था काबुल
रह गया ताशकंद।

—अशोक कुमार गुप्ता

(6)

एक था नेता
चीनियों की चुनौती का
डटकर जवाब दिया
निरीक्षण पर बुलाया
शान्ति का पुजारी
दे दिये प्राण
ताशकंद की मिट्टी पर।

—राजेन्द्र सिंह ढिल्लन

(7)

एक था नेता
जब था रेल मंत्री
टक्कर हुई दो गाड़ियों की
अपनी गलती समझ
त्याग दिया अपना पद।

—अनिल कुमार गुलाटी

वह असाधारण दिन

१७ दिसम्बर १९६५, हमारे स्कूल का एक असाधारण दिन था। दूसरे दिन से हमारी छुट्टियाँ आरम्भ होनेवाली थीं, इसलिये उस दिन हमारे स्कूल के अध्यापकों ने एक मनोरंजन कार्यक्रम का आयोजन किया।

उस समय हमारे स्कूल में दो अंग्रेजी अध्यापक थे। वे थे मिस्टर स्मिथ और मि० पेनड्रिड। उन्हें ही इस कार्यक्रम का श्रेय मिलना चाहिए।

उन्होंने बीटल्स का अभिनय किया। मास्टर हो कर भी उन्होंने लड़कों की तरह अभिनय किया। मि० पेनड्रिड के पास एक गिटार था, जिसे उन्होंने अच्छी तरह बजाया। उनके गाने को सुनकर हम सब जोर-जोर से तालियाँ बजाने लगे। वे एक अच्छे मज़ाकिया हैं।

मि० मुखर्जी को भी उनके नृत्य के लिये प्रशंसा मिलनी चाहिए। वे श्री कृष्ण के वेश में नाचे। मि० सी. के. सी. नायर एक गायक हैं। उनका संगीत सुनकर हम भी गाने लगे।

मनोरंजन का सबसे बड़ा आकर्षण पुरस्कार वितरण था। इसे देख कर हम सब हँसते-हँसते लोट-पोट हो गये। इंगलैंड के दो प्रतिनिधियों ने पुरस्कार बाँटे, सर गैन स्मिथ स्मिथ ने पुरस्कार दिये और मास्टर कृष्णदास पेनड्रिड को सबसे अधिक पुरस्कार मिले।

उस दिन के मुख्य अतिथि केरल विश्व-विद्यालय के वाइस चांसलर श्री सामुवल मथाई थे। यह सब देखकर वे बहुत प्रसन्न हुए। लेकिन कुछ देर के बाद वे चले गये, क्यों कि उनके पास समय नहीं था।

इसके बाद हमने अंग्रेज़ी मास्टर मि० स्मिथ और प्रधान-अध्यापक स्क्वाड्रन-लीडर बाबूलाल को बिदाई दी।

यह दिन हमारे स्कूलके इतिहास में उल्लेखनीय रहेगा।

राजाराम IX-A

एक पैटन का अन्त

मैं भारत के एक इनफेंट्री बटालियन का एक जवान हूँ। हम तीन जवान एक सन्चूरियन टैंक में थे। हमने स्यालकोट के युद्ध में भाग लिया। हमारे अधिकारियों ने हमले की योजना बनाई और हमको आगे बढ़ने की आज्ञा दी। हमारे साथ ३८ टैंक और २१० जवान थे। हम धीरे धीरे शत्रु से एक मील दूर रह गए। उसके बाद हम तीन टीमों में तीन दिशाओं से आगे बढ़े। पांच घंटे के बाद हम शत्रु के पास आये। शत्रुओं ने हमको देखकर गोली चलाई। उनके पास अनेक पेटन टैंक और बहुत जवान थे। वे हमसे बहुत बलवान थे। लेकिन हमने साहस नहीं छोड़ा। हम एक सिद्धांत केलिए लड़ते थे। हमारे कई जवान मारे गये। उनके ६९ टैंक बरबाद हो गये। लड़ाई कई घंटे चली। हमारे टैंक के पास एक दूसरा टैंक था वह एक गोली लगने से जल रहा था। अपने टैंक से हमने ९ पैटन को बरबाद किया था। लेकिन हमारा एक साथी मारा गया। जब शत्रुओं के कई टैंक और जवान बरबाद हो गये तो एक पैटन दौड़ने लगा। हमारा टैंक उसके पीछे दौड़ा। वह हमारे स्थल में था। कुछ दूर जाने के बाद हम गोली चलाने लगे। उन्होंने भी गोली चलाई। कुछ मिनट के बाद उनकी गोली से हमारा टैंक जलने लगा। लेकिन हमने अन्तिम प्रयास किया। मैंने एक 'हैंड ग्रेनेड' उनपर फेंक दिया। इससे वे सब मर गये। लेकिन पैटन को कुछ नहीं हुआ। हम दोनों खुशी से पैटन पर चढ़े और लौटे। मार्ग में एक "माइन" फटी और मैं दूर जाकर गिरा। तब मैंने पीड़ा से आँख खोली, तो देखा कि मैं नींद में बिस्तर से नीचे गिरा हूँ।

आर. कृष्णकुमार,
रोल न० 90
IX A.

पोलीटेक्निकल कालेज

जाड़ों की इन छुट्टियों में मैंने सिर्फ १६ दिन घर पर बिताये और बाकी पाँच दिन रिश्तेदारों के घरों में। इनमें से तीन दिन मैंने नीलोखेड़ी में बिताये। यह एक छोटा सा शहर है। इसमें सफाई बहुत है। यहाँ एक 'पोलिटेकनिक कालेज' है जो इसे बहुत ही मशहूर बनाता चला जा रहा है। शाम को यहाँ लड़कों की बहुत चहल-पहल रहती है।

मेरा भाई इसी कालेज में पढ़ता है। एक दिन वह मुझे वहाँ ले गया। देखने में यह कालेज बहुत सुन्दर और आलीशान है। गगनचुम्बी इमारतें और हरे-भरे बगीचे इस कालेज की शोभा बढ़ाते हैं। मध्य में इसका आफिस है। इसके अन्दर प्रिंसिपल, रजिस्ट्रार क्लर्कों के दफ्तर हैं।

इसकी बाईं तरफ वर्कशाप है। यहाँ लड़के अपने-आप डिजाइन तैयार करके लोहे की चीज़ें बनाते हैं। यह बहुत ही बड़ी वर्कशाप है। इसमें वैल्डिंग, कटाई का काम, इंजिन चलाना, लकड़ी और लोहे की चीजें बनाना और कई तरह के काम सिखाये जाते हैं। हर एक विभाग में दो या तीन शिक्षक होते हैं जो विद्यार्थियों को काम सिखाते हैं। इस वर्कशाप का एक सुपरवाइजर होता है। विद्यार्थी अपने वर्कशाप में पीरियड में इससे बाहर नहीं जा सकते। इसी के बाहर कैमिस्ट्री और फिजिक्स की प्रयोगशालायें हैं।

दफ्तर की दायीं ओर बहुत सी इन्जीनियरिंग की प्रयोगशालायें हैं। इसी तरफ लैक्चर क्लासें हैं। यह क्लासें काफी लम्बी चौड़ी हैं। इन्हीं के बीच इस कालेज का ओडीटोरियम है। यहाँ विद्यार्थियों को हर इतवार फिल्म दिखायी जाती है। इसी हाल में परीक्षाएँ भी होती हैं।

इसके पीछे और बगल में खेलने के लिए मैदान बनाये गए हैं। यहाँ विद्यार्थी हर शाम को खेलते हैं।

मैदानों के पीछे है लड़कों के रहने के लिए होस्टल। यहाँ लड़के रहते हैं। भोजनशाला भी यहीं है। दो-दो लड़कों के लिए एक-एक कमरा है। इसमें बिजली और पानी क प्रबन्ध है।

इस कालेज में लगभग एक हजार लड़के हैं। कुछ नीलोखेड़ी और बाकी होस्टल में रहते हैं। यह पंजाब का सबसे बड़ा पोलीटेकनिकल कालेज है। यह १९५४ में बनाया गया था। यहाँ विद्यार्थियों को हर प्रकार की सुविधा दी गई है।

इस कालेज में विद्यार्थी ११ वी. क्लास पास करके भरती हो सकते हैं। विद्यार्थियों के लिए तीन साल का कोर्स है। तीन साल के बाद विद्यार्थी 'ओवर सीयर' बनकर निकलते हैं। अगर विद्यार्थी इन्जीनियर बनना चाहें तो उन्हें दो साल के लिए किसी और इन्जिनियरिंग कालेज में पढ़ना पड़ता है।

अशोक कुमार,
रोल न० 173,
IX C.

लालबहादुर शास्त्री

लाल बहादुर शास्त्री उत्तर प्रदेश में १९०५ में पैदा हुए। उनके माता पिता बहुत अमीर नहीं थे। उन्होंने प्राथमिक शिक्षा के बाद बी. ए. के समान शास्त्री परीक्षा पास की। उसके बाद वे गाँधीजी के स्वतंत्रता-आन्दोलन में शामिल हो गये। भारत की स्वतंत्रता केलिए शास्त्रीजीने कई कठिनाइयों का सामना किया। नेहरूजी के साथ वे कई बार जेल गये।

स्वतंत्रता के बाद लाल बहादुर उत्तर प्रदेश के मन्त्री बन गये। एक रेलवे दुर्घटना के बाद उन्होंने पद त्याग कर दिया।

जब जवाहरलाल नेहरू बीमार हो गये तो वे फिर मंत्री बन गये। जवाहरलाल नेहरू की मृत्यु के बाद लाल बहादुर शास्त्री भारत के प्रधान मंत्री बने। वे १८ महीने इस पद पर रहे। इन १८ महीनों में उन्होंने बहुत महान काम किये। वे रूस के मित्र बन गये और अमेरिका और बाकी पश्चिमी देशों के भी मित्र बनना चाहते थे।

जब पाकिस्तान और चीन ने हम पर हमला किया तब लाल बहादुर ने वीरता से युद्ध किया। पाकिस्तान को बहुत हानि हुई और पाकिस्तान ने एक पाठ पढ़ा।

उसके बाद उन्होंने शान्ति के लिए प्रयत्न किया। "ताशकन्द घोषणा" उन्हीं के प्रयत्नों का फल है। शान्ति केलिए उन्होंने अपने प्राणों की बाज़ी लगा दी।

उनके अन्तिम शब्द थे—

"जिस दृढ़ निश्चय से हमने युद्ध किया उसी दृढ़ निश्चय से हमें शान्ति केलिए लड़ना चाहिए।"

बेबी. के. टोमस,
X B.

"मैं भी कहानी लिख सकता हूँ"

कहानी-एक

जंगल! अरे बाप रे इस बियाबान जंगल में शिकारी के आने की हिम्मत होगी! कभी कभी कोई लकड़हारा यहाँ भूल से लकड़ी काटने आ जाता था। नहीं तो इस जंगल में कोई भी मनुष्य नहीं आता था।

मेरा घर इस जंगल के पास ही था। घर तो क्या झाड़-फूस की छोटी सी झोंपड़ी बना रखी थी। पिताजी शहर में काम करने जाया करते थे और उसी कमाई से हम अपना गुजारा करते थे।

एक दिन जब पिताजी जाने लगे तो उन्होंने मुझे बुलाया।

"आनंद ओ आनंद।"

"आया पिताजी"

"देख बेटा, आज शायद मैं देरसे आऊँ, तू कहीं बाहर खेलने मत जाना।"

"अच्छा पिताजी।"

पिताजी के जाने की देर थी कि मैं जंगल की ओर चल पड़ा। अभी एक ही फर्लांग चला हूँगा कि दूर से मैंने चार पाँच गोरों को आते देखा। सभी के हाथों में बन्दूकें थीं। पहले तो मैं सहम गया। लेकिन बाद में सोचा डरने की क्या बात है।

वे चारों मेरे निकट आकर ठहर गये। वे आपस में बातचीत कर रहे थे, जो मेरी समझ में न आई।

एक ने मुझसे पूछा—"ऐ लड़के यह कौन जंगल है।"

"वे ये— बियाबान जंगल है।"

"क्या!"

"मेरा मतलब बहुत घना जंगल है।"

"यहाँ शिकार होगा!"

"हाँ साहब।"

"कौनसा!"

"बबर शेर!"

"ग्रेट!"

"लायन।"

"तुम हमारे साथ आओगे!"

"जीहाँ साहब।"

मैंने झोंपड़ी का दरवाजा बन्द किया और उनके साथ चल दिया। हम चलते गये। जब अन्धेरा होने लगा तो सभी ने बन्दूकें तैयार कर ली। अब हम एक घाटी के बीचे में थे। हमें शेर की दहाड़ सुनाई देने लगी। मुझे ऐसा लगा जैसे शेर किसी झाड़ी में फँसा गया हो। मैंने तुरन्त ये सब एक गोरे से कह डाला। वह सब मेरे साथ उस दिशा की ओर चल पड़े।

वहाँ का दृश्य देखकर मेरा मुँह खुला का खुला रह गया। शेर बेचारा झाड़ी में फँसा हुआ दहाड़ रहा था। एक गोरे ने तीन चार फायर किये और शेर को भूमि पर गिरा दिया। अब हम सब बेधड़क उस झाड़ी की ओर चले। रास्ते में हमने एक हाथी और एक रीछ मरे देखे। शेर के शरीर पर बहुत चोटें आई हुई थीं। हमें तो ऐसा लगा जैसे तीनों के बीच घमासान युद्ध हुआ था। हमें क्या लेना था हमें तो तीन शिकार मिले। मुझे अंग्रेजों ने खूब इनाम दिया और फिर मुझसे विदा ली।

कहानी-दो

"पापा मुझे साईकल ले दो न! पापा मैं बहुत अच्छा लड़का बनूँगा पापा! मुझे ले दो न पापा, मुझे ले दो पापा!"

"पापा मेरे अच्छे पापा बोलते क्यों नहीं! क्या तुम मेरे लिए साईकल नहीं लोगे! बोलो न पापा, कुछ तो बोलो!"

आज पहला दिन था कि जगन हिला नहीं। ऐसा लगता था जैसे वह भूमि में समाने जा रहा है। वह टकटकी लगाए अपने छोटे पुत्र राधे की तरफ देखता रहा। उसकी आँखों से आँसू की धारा बह चली।

"अरे पापा तुम तो रो रहे हो। पापा मैं तुमसे कभी भी साईकल के लिए नहीं कहूँगा।"

"नहीं राधे बेटा! मैं तेरे लिए साईकल अवश्य लाऊँगा।"

"क्या सचमुच पापा!"

"हाँ बेटा मैं तेरे लिए जरूर साईकल लाऊँगा।"

"पापा कितनी बड़ी!"

"बहुत बड़ी बेटा।"

पापा पीछे बैठने के लिए गद्दी भी होनी चाहिए।

"वह किस लिए!"

"पापा मैं तुम्हें बैठाकर चलाऊँगा।"

जगन को बेटे की बात सुनने में मजा आ रहा था। वह साथ ही साथ भगवान को कोसे जा रहा था।

"बेटा अब तू सो जा। कल जब तू उठेगा न........

"हाँ पापा।"

........तो घर में तुझे साईकल मिलेगी।

"अच्छा पापा।"

जगन बेटे की तरफ देखता रहा। जब राधे गहरी नींद में था तो जगन उसके हाथ पाँव और मुँह बार बार चूमता रहा। फिर वह सोचने लगा। क्या वह चोरी करे! पकड़ा गया तो क्या होगा! क्यों न हाथ में पहनी हुई शीला की निशानी बेच दूँ। लेकिन उससे क्या बनेगा। आखिर वह उठ कर जंगल की ओर चल पड़ा। वह एक सूखे पेड़ के पास पहुँचकर रुक गया। क्यों न लकड़ी काट कर बेच डाले। इस पेड़को नहीं दूसरे पेड़ को काटूँगा। दूसरे पेड़के पास पहुँच कर – नहीं नहीं यह पेड़ तो अभी बहुत छोटा है। ऐसे वह कई पेड़ों के पास जाकर रुका लेकिन किसी को काटा नहीं।

अंधेरी रात थी। गिरजाघर के घंटे बारह बजा चुके थे। अब क्या करूं! वह किसी भी पेड़ को काटना नहीं चाहता था। निराश होकर वह चलता गया। अन्त में उसे एक गिरा हुआ पेड़ मिला। उसने तुरन्त उसे काटा और गट्ठा बनाकर बाजार की ओर चल पड़ा।

सुबह के तीन बजे थका हुआ बाजार पहुँचा। वह लकड़ी की टाल में अभी घुसने ही वाला था कि उसे किसी ने बुलाया।

"ओ लकड़ी वाले।"

"हाँ बाबूजी।"

"क्या भाव बेच रहा है यह लकड़ी!"

"साहब क्या दोगे।"

"२०० रुपये।"

जगन का मुँह चमक पड़ा।

"अच्छा साहब।"

सिर्फ १०० रु. दे दो

जगन ने १०० रुपये में से एक साईकल खरीदी और घर की ओर चल पड़ा। आज वह खुश था। राधे ने आते ही साईकल खींच ली।

अशोक कुमार शर्मा, रोल न. 188

IX C C

एन. सी. सी. कैम्प अमरावतीनगर

एन. सी. सी. कैम्प का क्या लाभ होता है? यदि मुझ से यह प्रश्न पूछा जाय तो मेरा उत्तर होगा — "लाभ एक और हानियाँ अनेक।"

एक तो हमारी छुट्टियाँ कम हो जाती हैं। कैम्प सदा छुट्टियों में लगता है और इसी कारण छुट्टियों का मज़ा बिगड़ जाता है। दूसरी बात, कैम्प में जो भाग दौड़ और रगड़ा परेड करनी पड़ती है, उससे चार पाँच किलो वज़न कम हो जाता है। सब से भारी मुसीबत तो यह है कि कैम्प की पूरी अवधि में चावल-साम्बर या पूरी दाल ही खाने को मिलती है। वो तो खाओ या न खाओ अफसरों की डाँट तो हमें हर समय खानी पड़ती है।

१९६५ में हमारा ग्रीष्मावकाश १० अप्रैल से शुरू हुआ पर कैम्प लगना था १९ तारीख से २९ तक। इसलिये एक सप्ताह तो हमारा कैम्प से पहले ही समाप्त हो गया— तैयारी करने में।

१८ अप्रैल की रात को वहाँ पहुँचते ही चावल-साम्बर के दर्शन हुए। अगले दिन सुबह ही कैम्प का श्री गणेश हो गया। हम घोड़े बेच कर सो रहे थे परन्तु सुबह पाँच बजे उन्होंने उठा दिया। हमें पी. टी केलिये जाना पड़ा। पहले दिन ही इन्सट्रक्टर्स ने ऐसा दौड़ाया कि मेरे मन में आया कि वहाँ से भाग जाऊँ। परन्तु वह तो मुमकिन नहीं। फिर सोचता कि काश! मैं भी एक अफसर होता तो उनको अच्छी रगड़ा परेड कराता।

दोपहर को कैम्प कमान्डेण्ट ने भाषण दिया। फिर सारे दिन हम परेड में और एन. सी. सी. के पाठों में मस्त रहे।

ऐसा ही हर रोज़ चलता रहा, परन्तु राइफल चलाने के दिन तो बहुत मज़ा आया। मेरे मन में यही सवाल बार-बार उठता कि किसी तरह मैं राइफल चलाने में निपुण हो जाऊँ ताकि बड़ा होकर चीनियों को मार सकूँ। परन्तु छोड़ो उन बातों को। दिन बहुत धीरे बीते। आखिर हमारी पलाटून का बाहर जाने का दिन आ गया।

हम आठ मील पैदल चलकर चित्तार पहुँचे। वहाँ हम रात को ठहरे। रात को कैम्प फायर हुआ हमने "कोने कोने" और "Far Far away" गया। बीजापुर के लड़कों ने कुछ मनोरंजन कार्यक्रम प्रस्तुत किया। वह दिन तो वास्तव में आनन्दमय था। मैंने तो सोचा कि अब दो तीन दिन ऐसे ही बीतेंगे परन्तु हमें अगले दिन सुबह ही वापस जाना पड़ा।

उसी दिन रात को फिर मनोरंजन कार्यक्रम हुआ जिसमें चारों स्कूलों - सतारा, बीजापुर, अमरावती नगर और हमारे स्कूल ने भाग लिया। वह रात भी मज़ेदार थी।

अगला दिन था कैम्प का आखिरी दिन। सुबह पी. टी. भी नहीं हुई। दस बजे कैम्प कमान्डेंट ने भाषण दिया। मैं दोपहर को एक बजे वहाँ से चल पड़ा। गुस्सा तो इस बात का आता है कि जाने केलिए इन्होंने हमारे लिये reservation भी न की। हमें गाड़ी में जगह मिलने में बहुत तकलीफ हुई।

By कमल शेखर महता

IX-A

हमारी राष्ट्रभाषा

हमारे देश की राष्ट्रभाषा हिन्दी है। सन् १९४७ में भारत अंग्रेज़ों की गुलामी से स्वतंत्र हो गया। गाँधीजी कहा करते थे कि भारत की एक राष्ट्रभाषा होनी चाहिए। बापू ने कहा था जब तक हम अंग्रेज़ी को अपनी राष्ट्र-भाषा बनाए रखेंगे तब तक हम अंग्रेज़ों की गुलामी से मुक्त नहीं होंगे। इस बात पर भारत के नेताओं ने विचार किया और हिन्दी को राष्ट्रभाषा बनाने का निश्चय किया।

हमारे देश के अधिकांश लोग हिन्दी बोलनेवाले हैं। उनकी मातृभाषा हिन्दी है। लेकिन बाकी लोग अहिन्दी भाषी हैं। ये लोग हिन्दी को राष्ट्रभाषा के रूप में पसन्द नहीं करते हैं। ये लोग हिन्दी के कट्टर विरोधी हैं। हिन्दी का विरोध करनेवालों में मद्रास, मैसूर, बंगाल आदि प्रांत मुख्य हैं। इन प्रांतों के लोग और अधिकारी, केन्द्र सरकार के मत से सहमत नहीं होते हैं। इस पर केन्द्र सरकार एक अटल निर्णय पर नहीं आ सकी है। हिन्दी को राष्ट्रभाषा बनाने का निर्णय करें तो अहिन्दी प्रांतों के लोग इसपर झगड़ा शुरू करेंगे। इस तरह सरकार इस बात पर कोई निश्चय नहीं कर सकी है।

हिन्दी एक ललित भाषा है। इस भाषा का अध्ययन करने पर हम देख सकते हैं कि हिन्दी का भारत की अन्य भाषाओं से संबंध है। हिन्दी भाषा का उद्‌भव पुरानी संस्कृत भाषा से है। यह देवनागरी लिपि में लिखी जाती है। हिन्दी की लिपि भी देवनागरी है। हिन्दी, संस्कृत, मलयालम, तमिल आदि भाषाओं के पदों वाक्यों में अधिक नहीं तो कुछ साम्य अवश्य है। हिन्दी भाषा पढ़ने में बहुत आसान है। भारत की अन्य भाषाओं की तुलना में हिन्दी बहुत आसान लगती है।

लेकिन प्रश्न यह नहीं। हिन्दी राष्ट्रभाषा बना दी जाय तो, इसका भारत के शासन पर बहुत प्रभाव पड़ेगा। हिन्दी न जाननेवाले अहिन्दी प्रदेशों के कर्मचारियों को हिन्दी में काम चलाने में बड़ी तकलीफें होंगी। आखिर सरकार ने निश्चय किया कि हिन्दी ही हमारी राष्ट्रभाषा हो। लेकिन इस बात पर अहिन्दी प्रांतों के लोगों ने झगड़ा शुरू किया। झगड़े में छः सात आदमियों ने हिन्दी के प्रति अपना कट्टर विरोध प्रकट करने के लिए आत्मबलि की. झगड़ों को शांत करने के लिए पुलीस ने गोलियाँ चलाईं और पचीस आदमी मर गये। विद्यार्थियों ने स्कूलों और कालेजों का बहिष्कार किया।

अन्त में सरकार ने निश्चय किया कि प्रांतों की भाषा, उस प्रांत की प्रादेशिक भाषा ही रहे। जब तक लोगों को एक भारतीय भाषा, राष्ट्रभाषा के रूप में स्वीकार नहीं होती तब तक अंग्रेज़ी ही राजभाषा के रूप में रहे।

—जी. आर. मोहन,

रोल. न. 269

क्लास IX A.

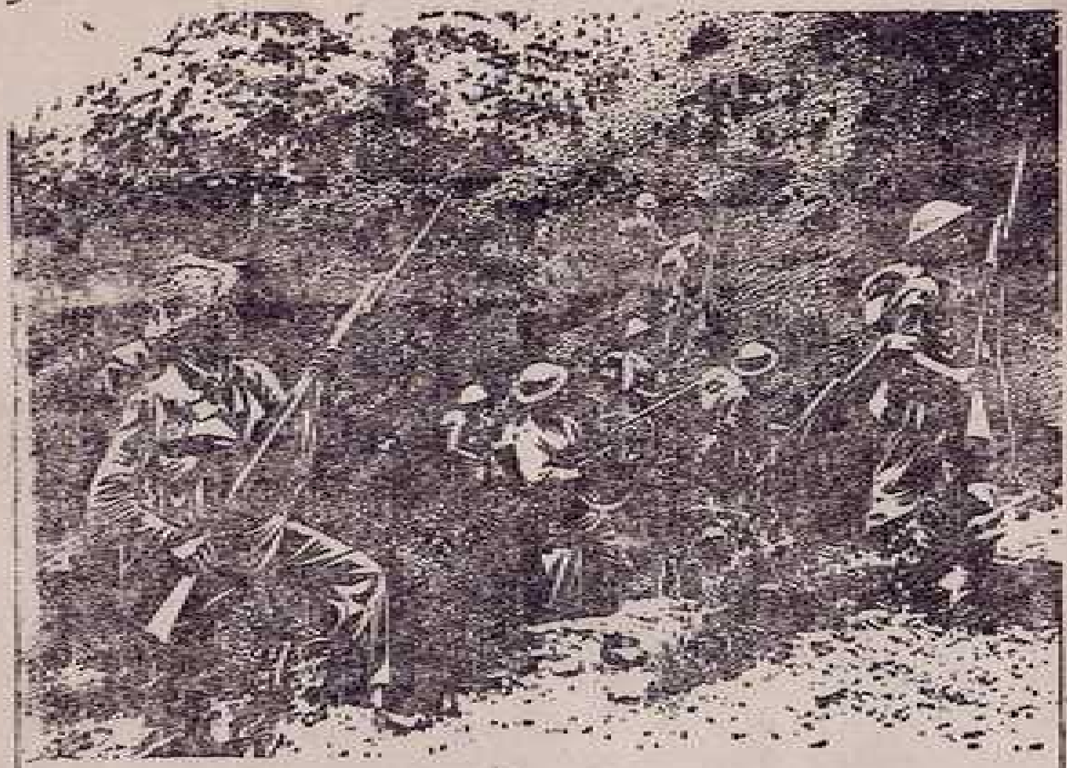

That's the spirit!

“In peace, there's nothing so becomes a man
As modest stillness and humility;
But when the blast of war blows in our ears,
Then imitate the action of the tiger;
Stiffen the sinews, summon up the blood”

The Alind range includes:
ACSR • All-Aluminium conductors • Conductor accessories and tools • Covered aluminium conductors for indoor wiring and outdoor weather-proof applications and Solidal underground aluminium power cable • Also Ec-grade aluminium rod made out of ingots and high-tensile galvanised steelwire.

ALIND

THE ALUMINIUM INDUSTRIES LIMITED
India's largest manufacturers of aluminium conductors and accessories
Registered Office: Kundara (Kerala)
Plants: Kundara . Hirakud . Hyderabad
Managing Agents:
SESHASAYEE BROS. (TRAV.) PRIVATE LIMITED

AL-44/B

संस्कृत विभाग

१. ईश - स्तवनम् — कमलेश्वरः मेहता - नवम कक्षा
२. रामायणं महाभारतं च — र. नारायणः - सप्तम कक्षा
३. माघकवि - विषयकाः लोकोक्तयः — श्री गो. ध. टेकाले - संस्कृत अध्यापकः
४. राष्ट्रीया छात्रसेना — श्री. मधुकर बी. चिटेकर - हिन्दी अध्यापकः

ईशस्तवनम्

त्वमेव माता पिता त्वमेव,
त्वमेव बन्धुः सखा त्वमेव।
त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव,
त्वमेव सर्वं मम देवदेव॥
त्वमेव पाहि भगवन् त्वमेव,
त्वमेव बन्धुः सखा त्वमेव॥ १॥
त्वमेव सत्यं त्वमेव नित्यः,
आदिः अनादिः असि त्वमेव।
त्वमेव पाहि भगवन् त्वमेव,
त्वमेव बन्धुः सखा त्वमेव॥ २॥
त्वमेव मित्रम् त्वमेव शास्त्रम्,
त्वमेव गोत्रम् शरणं त्वमेव।
त्वमेव पाहि भगवन् त्वमेव,
त्वमेव बन्धुः सखा त्वमेव॥ ३॥
त्वमेव नीतिः मतिः त्वमेव,
त्वमेव श्रुतिः स्मृतिः त्वमेव।
त्वमेव पाहि भगवन् त्वमेव,
त्वमेव बन्धुः सखा त्वमेव॥ ४॥

—कमल शेखरः मेहता,
नवम कक्षा.

रामायणं महाभारतं च।

रामायणं महाभारतं च इति द्वौ इतिहास-पुराणौ वर्तेते। रामायणस्य लेखकः आदिकविः वाल्मीकिः अस्ति। वाल्मीकि विषये एकः श्लोकः अत्र दीयते—

'कूजन्तं रामरामेति मधुरं मधुराक्षरम्।
आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकि-कोकिलम्॥'

रामायणतः एकः श्लोकः इत्थं वर्तते—

'निवृत्ताकाश-शयनाः पुष्यनीता हिमारुणाः।
शीतवृद्धतरायामास्त्रियामा यान्ति साम्प्रतम्॥'

महाभारतस्य लेखकः वेदव्यासः आसीत्। व्यास-विषयकः एकः श्लोकः एवं वर्तते—

'नमोऽस्तु ते व्यास विशालबुद्धे
फुल्लारविंदायत-पत्रनेत्र।
येन त्वया भारत-तैलपूर्णः
प्रज्वालितो ज्ञानमयः प्रदीपः॥'

महाभारततः एकः श्लोकः अत्र दीयते—

'सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मनि।
ईक्षते योगयुक्तात्मा सर्वत्र समदर्शनः॥'

—र. नारायणः,
सप्तम कक्षा.

माघकवि-विषयकाः लोकोक्तयः ।

संस्कृतकाव्य – प्रागभूतेषु रघु, कुमार, किरात, नैषध, शिशुपालवध इत्यादि महाकाव्येषु शिशुपालवध इति काव्यस्य रचयिता महाकविः माघः अत्युज्ज्वलं रत्नमस्ति। अस्य काव्यस्य प्राचीनः भाष्यकारः वल्लभदेवः अस्ति। तस्य मतानुसारं अयं कविः गुर्जरदेशस्य निवासी आसीत्। सः महान् व्याकरण-कोविदः तथैव प्रत्युत्पन्नमतिः कविः अभवत्।

भारवि-स्पर्धालुः माघः भारवेः उच्च-तरं स्थानं प्राप्तवान्। इयं लोकोक्तिः प्रसिद्धा एव अस्ति—

'तावद्भा भारवेर्भाति यावन्माघस्य नोदयः।
उदिते तु पुनमपि भारवेर्भारवे इव ॥'

अन्या सूक्तिः प्रचलिता यत् तथा माघ-मासेन हतोत्साहाः शीतपीडिताः रविकिरणस्य स्मरणं कुर्वन्तिकपयः एकपदमपि च न चलितुं समर्थाः, तथैव भारवि-काव्यस्य रसास्वादं कृत्वा कविवृन्दः माघकाव्यमाधीयन्ते तदा ते न केवलं भारवेः सर्वे गुणान् प्राप्नुवंति किन्तु तस्मादधिकं प्राप्य पदरचनार्थं हतोत्साहाः भवन्ति।

माघस्यानन्तरं मुरारिः नाम्ना एकः अति-क्लिष्ट; कवि अभवत्। एके श्लेषोक्ति-पूर्णे श्लोके उच्यते यत्, मुरारिं बोधितुं माघकाव्यस्य अध्ययनं अत्यन्तं आवश्यकं अथवा श्रीकृष्णस्य चरणारविंदं प्राप्तुं चिन्ता चेत् तर्हि 'माघ' अर्थात् पापं प्रति अवनृत्तिः आवश्यका। श्लोकः एतादृशोऽस्ति—

'मुरारि-पद-चिन्ता चेत् तदा माघे रतिं कुरु।
मुरारि-पद-चिन्ता चेत् तदा माघे रतिं कुरु ॥'

एका जिज्ञासुःव्यक्तिः एकं प्रसिद्धं पण्डितराज तस्य पाण्डित्य-मर्म च ज्ञातुं प्रवृत्ता। पण्डितराजः सहजमवदत् यत् मम पूर्णमायुः मेघ-दूतस्य माघकाव्यस्य च पठने व्यतीतम्। अयं भावः अधो लिखिते श्लोकांशे चातुर्येण चारुतया च वर्णितः—'मेघे माघे गतं वयः।' शिशुपाल-वधे शब्दप्रयोगाः प्रचुराः सन्ति। एतत्संबंधिनी उक्तिः माघस्य शब्दपाण्डित्यं दर्शयति—'नवसर्गगते माघे नवशब्दो न विद्यते' यदि पाण्डित्यं संपादयितुकामः जनः माघकाव्यस्य नवसर्गानपि पठति तर्हि स शब्दकोशे निष्णातः भवेत्।

सर्वे जानंति इमां तु ख्यातिप्राप्तां लोकोक्तिं यत्—

'उपमा कालिदासस्य भारवेरर्थगौरवः।
दण्डिनः पदलालित्यं माघे सन्ति त्रयो गुणाः ॥'

एताः लोकोक्तयः माघस्य शिशुपालवधस्य च जनप्रियतां सहजमेव दर्शयंति।

—गो. प. टेकाले,
संस्कृत अध्यापकः

राष्ट्रीया छात्रसेना

एकेन विधिना अनुसारं राष्ट्रीया छात्रसेना अष्ट-चतुर्-नव-एकमिते (१९४८) संवत्सरे-स्थापिता। छात्रेषु अनुशासनशीलं, नागरिकता देशप्रेम च इत्यादीनां गुणानां वृद्धिः इति छात्रसेनायाः उद्देशः अस्ति। सा देशस्य रक्षणार्थं सशस्त्र-सेनानन्तरं द्वितीया पंक्ति वर्तते।

छात्र-सेनायाः मुख्यालयं नवदेहली-नगरे अस्ति। सेनायाः प्रमुखाः महानिदेशकाः इति नाम्ना प्रसिद्धाः। अधुना महानिदेशकाः मेजर जनरल वीरेन्द्रसिंह महोदयाः सन्ति। छात्रसेनायाः उपमहानिदेशकाः कमोडोर काले महोदयाः सन्ति. प्रत्येके प्रदेशे छात्रसेनायाः एकः निदेशकः वर्तते। केरल-लक्षद्वीपार्थं च कमोडोर सोनपार महोदयाः निदेशकाः सन्ति।

छात्रसेनायाः त्रीणि अङ्गानि वर्तन्ते। स्थल, जल, नभः इति तानि अङ्गानि वर्तन्ते।

छात्रसेनायां छात्रविभागः छात्राविभागश्च स्तः। सर्वासु सैनिकशालासु छात्रसेनायाः सदस्यत्वं अनिवार्यं अस्ति। प्रतिवर्षं छात्रसैनिकाः शिबिरेषु विशेषं अध्ययनकर्म समाजसेवां वा कुर्वन्ति।

छात्रसेनायाः त्रीणि प्रशिक्षण-स्थलानि विद्यन्ते। महाराष्ट्रे कामटीनगरे छात्रसेनाधि-कारिणां प्रशिक्षण-स्थलं वर्तते। अत्र अध्यापकाः छात्रसेनाधिकारिणः भवन्ति। मध्यप्रदेशे ग्वाल्हेर-नगरे सेनायाः अधिकारिण्यः प्रशिक्ष्यन्ते। सशस्त्रसेनासदस्याः छात्रसेनार्थं महाराष्ट्रे पुरन्दर-नगरे प्रशिक्षिताः भवन्ति।

प्रतिवर्षं विंशतिः सप्टेंबरतिथौ छात्रसेना-दिवसः मन्यते। छात्रसेनायाः ध्येयवाक्यं 'देशसेवा' वर्तते।

—मधुकर वी. विटेकर,
हिन्दी अध्यापकः .

METRO STUDIO & ATHLETIC SUPPLIES

MAIN ROAD

TRIVANDRUM

Phone 2402

Portraits, Groups & Amateur Service Specialists

AUTHORISED PHOTOGRAPHERS TO THE
DEFENCE SERVICES

DEALERS IN QUALITY SPORTS GOODS